

ΉΠΑΜΕΝΟ

6

ΒΕΛΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ
ΙΝΚΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΝ ΙΝΚΑΣ

Φυγή στη νύχτα

Η ΑΜΗΧΑΝΙΑ τους όμως κρατάει ελάχιστα δευτερόλεπτα.

Ο Πέτρος πρώτος δρμάει προς την πόρτα και την κλείνει.

Επειδή όμως όλες αυτές οι πόρτες δεν έχουν κλειδιά, φωνάζει τον Σάμ και οι δυο μαζί σέρονουν πίσω της τη βαρειά ντουλάπα και το σιδερένιο κρεβάτι της κοπέλλας.

— Γρήγορα από το παράθυρο!, φωνάζει το Έλληνόπουλο.

Είναι καιρός, γιατί τα θέματα των ευνούχων, έχουν σταθή άκριβώς έξω από την πόρτα τους.

Ακούγονται δυνατά χτυπήματα.

Οἱ τουρκαλάδες ἔχουν καταλάβει πῶς, ὅτι παράξενο κι' ἂν συμβαίνει, θὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ διωμάτιο ἐκείνης τῆς Ἑλληνοπούλας ποὺ ἔφεραν τὴν ἴδια μέρα αἰχμάλωτη γιατί ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ, βρίσκονταν τόσον καιρὸ ἐκεῖ μέσα, χωρὶς νὰ δώσουν ποτὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ.

Τὸ παράθυρο εὐτυχῶς δὲν εἶναι πολὺ ψηλά.

Ὁ Σάμ βοηθάει τὴν Ἑλληνοπούλα νὰ κατέβῃ καὶ ὥστε ρα πηδάει κι' αὐτὸς πίσω τῆς.

Ὁ Πέτρος μένει τελευταῖος ἐπάνω στὸ περβάζι καὶ τὸ χέρι του κρατᾷ ἀκόμα τὸ γιαιταγάνι τοῦ εὐνούχου, φρουροῦ, ποὺ βρίσκεται δεμένος καὶ φημωμένος πάνω στὸ κρεββάτι τῆς νέας. (*)

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μουφτῆ, μὴν παίρνοντας ἀπάντησι στὰ πρῶτα χτυπήματά τους, ἔχουν πέσει τώρα ὅλοι μαζί ἐπάνω στὴν πόρτα καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν παραβιάσουν.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς θὰ τὸ καταφέρουν σ' ἐλάχιστα λεπτά.

Τὸ ἀγόρι ρίχνει μιὰ τελευταία ματιά πίσω του καὶ ὕστερα πηδάει στὸν κήπο.

Μόλις φτάνει κάτω κυττάζει ὁλόγυρα.

Τὰ γερακίσια μάτια του προσπαθοῦν νὰ τρυπήσουν τὸ σκοτάδι καὶ νὰ διακρίνουν πῶς ἀπὸ τῆς σκιᾶς.

(*) Διέβασε τὸ πρῶτο μέρος τοῦ βιβλίου: «Ἡ αἰχμάλωτη Ἑλληνοπούλα».

Μὰ πουθενὰ δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ ὑποπτό.

Καμμιὰ κίνησι.

Μόνο ἀπὸ μακριὰ ἀκούγονται ποδοβολητὰ καὶ φωνές.

Εἶναι οἱ στρατιῶτες ποὺ τρέχουν πρὸς τὸ χαρέμι τοῦ Μουφτῆ.

— Ἀπὸ δῶ!, λέει τὸ γενναῖο παιδί, ἀκολουθώντας μιὰ κατεύθυνσι ἀντίθετη ἀπὸ ἐκεῖ νῆ ποὺ ἀκούγεται νὰ φθάνη ὁ θόρυβος.

Χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρηση ὁ Σάμ καὶ ἡ Ἑλληνοπούλα τὸν ἀκολουθοῦν.

Χώνονται μέσα στὶς πυκνὲς φυλλωσιές τῶν δέντρων κι' ἀρχίζουν νὰ τρέχουν.

Ὅσο ἀπομακρύνονται, τόσο ἀπομακρύνεται καὶ ἡ βοή, ποὺ ἔχουν ξεσηκώσει οἱ ἄνθρωποι τοῦ πασά. Οἱ δύο νεαροὶ ὅμως καὶ ἡ κοπέλλα, ξέρουν πῶς αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἔχουν ξεφύγει τὸν κίνδυνο.

Τρέχουν πάντα ὅσο μπορούν πρὸς γρήγορα, ἀλλὰ ὅσο μπορούν καὶ πρὸς ἀθόρυβα.

Ὁ Πέτρος τούτῃ τῇ φορᾷ, δὲν ἀκολουθεῖ τὸν δρόμο πρὸς τὴ θάλασσα, γιατί ξέρει πῶς ὅχι μόνο γιὰ κείνη τὴν κοπέλλα, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸν Σάμ, θάνατο τρομερὰ δύσκολο, ἂν ὅχι ἀδύνατο, νὰ περάσουν μὲ τὸ σκοτάδι, κάτω ἀπὸ τὰ ἀγκυλωτὰ σύρματα, ποὺ ἔχει βάλει ὁ Μουφτῆς, γιὰ νὰ προστατεύει τὸ ἀνὰ κτήρο τοῦ ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλευρά.

Ἀκολουθεῖ στὰ τυφλὰ μιὰ κατεύθυνσι, ποὺ ὅμως ἐλπίζει

νά τους φέρη κοντά στο σημείο που βρίσκεται η κεντρική πύλη του ανακτόρου.

Δεν μπορεί να είναι σίγουρος αν βαδίζουν σωστά. Βασίζεται μόνο στο ένστικτό του για να μη χάνη τον προσανατολισμό του και ούτε ξέρει πόση ώρα θα πρέπει να τρέχουν έτσι ανάμεσα σ' ετούτα τα δέντρα, ώσπου να φτάσουν στο μέρος που βρίσκονται τα τείχη.

Πιστεύει μόνο πως, όταν θα φτάσουν σ' αυτά, δεν θ' είναι πολύ δύσκολο να τα περάσουν και να βρεθούν στον δρόμο, γιατί τα τείχη εκείνα δεν ανήκουν σε κανέναν πολεμικό πύργο κι' έτσι δεν είναι παρά πολύ ψηλά.

Τώρα που έχουν γίνει τρείς θα μπορέσουν ανεβαίνοντας ο ένας στην πλάτη του άλλου, να φτάσουν στην κορυφή τους.

“Ολ' αυτά στριφογυρίζουν στο κεφάλι του ατρόμητου Έλληνόπουλου, καθώς τρέχει προς το άγνωστο. Λογαριάζει τα πάντα από τώρα για να μη χάνη καιρό όταν θα φτάση ή κρίσιμη στιγμή.

Επίθεσις

ΠΟΣΗ ώρα τρέχουν κανείς τους δεν ξέρει να πη.

Το μόνο που έχουν καταλάβει είναι πως ο κήπος του ανακτόρου του Μουφτή είναι απέραντος.

Όσο πιο κανείς τους δεν φαίνεται να φοβάται.

Πιότερο κάνει στα δυο παιδιά έντύπωση τα θάρρος εκείνης της ατρόμητης κοπέλλας, που έχουν ελευθερώσει.

Δεν φαίνεται να υπάρχει τίποτα, που να μπορή να την φοβίση.

Όσες φορές ο Πέτρος βρίσκεται τόσο κοντά της, που να μπορή να διακρίνη τη φυσιολογική της, βλέπει πως είναι τόσο ήρεμη, σαν να κάνει απλώς τον περίπατό της, μέσα στον κήπο του δικού της σπιτιού.

— Καλὲ ἀγόρια!, λέει ο Σάμ σε μιὰ στιγμή. Τέτοιον κήπο δεν έχουν ματαδή τα μάτια του, πανάθεμά τον! Μήπως αντί να τραβάμε ίσια στριφογυρίζουμε όλο στο ίδιο μέρος και δεν φτάσωμε ποτέ;

— Σσσσσς!, κάνει ανήσυχος ο Πέτρος, γιατί ο φίλος του με την ξεγνοιασιά και την αφέλεια που τον διακρίνει, έχει μιλήσει αρκετά δυνατά.

Η ανήσυχία του όμως δεν είναι μόνο γι' αυτό.

Από μακριά βλέπει ένα φως, ανάμεσα από τα κλαδιά των δέντρων που τους τριγυρίζουν, που μιὰ φαίνεται και μιὰ χάνεται, καθώς ο έλαφρός αέρας της νύχτας λικνίζει τα φύλλα τους.

Και το φως εκείνο είναι ένα φανάρι.

Ένα φανάρι που βρίσκεται ακριβώς στην κεντρική πύλη του ανακτόρου του Μουφτή. Και πιο πίσω πηγαινοέρχεται κι' ένας φρουρός.

Ο Πέτρος αρπάζει με τὸ

ένα χέρι τὸν Σάμ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴν κοπέλλα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοὺς τραβάει κοντὰ του.

— Εἶναι εὐκαιρία!, τοὺς λέει ψιθυριστά. Σὲ λίγο, ὅταν θὰ καταλάβουν πὼς δραπέτευσες ἀπὸ τὸ χαρέμι θὰ βάλουν πολὺ περισσότερους φρουροὺς σὲ κάθε πύλη καὶ γύρω - γύρω σ' ὅλα τὰ τείχη. Μποροῦμε εὐκόλα νὰ ξεμπερδέψουμε μ' αὐτὸν ἐδῶ...

Ἀρχίζουν νὰ προχωροῦν σιγά, κρυμμένοι πίσω ἀπ' τὰ φύλλα, προσπαθώντας νὰ μὴν κάνουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο, γιατί μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, ὁ φρουρὸς θὰ

τοὺς ἀκούσῃ ἀμέσως.

Τέλος καταφέρνουν καὶ φτάνουν πολὺ κοντὰ του.

Στὸ μεταξὺ ἔχουν καταστρώσει τὸ σχέδιό τους μὲ ψιθυριστὴ φωνὴ καὶ τώρα εἶναι ἑτοιμοὶ νὰ τὸ ἐκτελέσουν ἀλλὰ δὲν προλαβαίνουν.

Ξαφνικὰ ἀπὸ μακριὰ ἀκούγεται μιὰ βοή, πού δὲν ἀργεῖ νὰ ξεκαθαρίσῃ καὶ νὰ καταλάβουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ ποῦ προέρχεται.

Μιὰ ἀμαξα πλησιάζει τὸ ἀνάκτορο τοῦ Μουφτῆ μὲ γοργὸ καλπασμό. Δὲν περνοῦν παρὰ ἐλάχιστα λεπτὰ ἀπὸ τῇ στιγμῇ πού τὴν πρωτοάκουσαν κι' ἔχει φτάσει κίβλας ἐ-

— Ποιὸς θὰ τὸν σταματήσει;
— Ἐγώ!, λέει θαρρετὰ ἡ Ἑλληνοπούλα.

‘Ο Πέτρος πηδάει πρώτος πάνω στην άμιαξα.

Ξω από την πύλη. Έκεί σταματάει ενώ ο φρουρός έχει ξεσπαθώσει.

— Τί τρέχει, όρέ; ‘Ακούγεται ή φωνή του. Ποιός εί-
ναι;

— ‘Αγγελιοφόρος του κυρίου μας του Μουφτή, απο-
κρίνεται μιὰ άλλη φωνή μές
απ’ τ’ άμάξι. Του φέρνω ένα
κιβώτιο με διαμαντικά, που
αγόρασα για λογαριασμό
του από τη Βαγδάτη. ‘Ανοι-
ξε την πύλη.

— Νά ιδώ τὰ χαρτιά σου
πρώτα, όρέ!, λέει ο φρουρός
με ψυχρή φωνή.

Κάποιος κατεβαίνει από
το άμάξι και πηγαίνει κοντά
τον.

Κάτι βγάζει από την τσέ-
πη του.

‘Ακούγεται το τρίξιμο των
χαρτιών που ξεδιπλώνουν, άλ-
λά τὰ παιδιά δέν μένουν έ-
κει, για να παρακολουθήσουν
περισσότερο.

Τὰ μάτια του Πέτρου λά-
μπουν αλλόκοτα.

‘Αρπάζει πάλι τους δυο
συντρόφους του και τους τρα-
βάει προς τὰ πίσω, από τον
δρόμο που είχαν έλθει.

‘Όταν απομακρύνονται λί-
γο περισσότερο, αρχίζουν πάλι
να τρέχουν. Καμμιὰ διακο-
σαριά μέτρα παραπέρα στα-
ματούν.

‘Η κοπέλλα κι’ ο Σάμ πα-

ρατηρούν εκπληκτοί το Έλλη νότιουλο.

— Τί τρέχει, Πήτ; ρωτά το ξανθό αγόρι. Τί σ' έπιασε στα καλά καθούμενα; Καλά δέν είχαμε φτάσει ώς εκεί πέρα;

— Σάμ, ξέχασες τόν λόγο πού έχομ' έρθει έδώ πέρα; ρωτάει ό άλλος διασπικιά, διονοντας έναν παράζενο τόνο στη φωνή του, γιά νά καταλάβη ό άλλος τί θέλει νά πη. Σου όμολογώ πώς από την αγωνία μου γιά την τύχη αυτού του κοριτσιού κόντευα νά τόν ξεχάσω κι' έγώ! Μά δέν άκουσες τί είπε εκείνος ό άγγελιοφόρος, πώς φέρνει στον Μουφτή πασσή;

— Ω, Πήτ! Λες νά... κάνει ό Σάμ μαρμαρωμένος από την έκπληξη.

— Δέν «λέω» μόνο! Είμαι βέβαιος!

— Βάβαιος; Μά... Δηλαδή... Ξεχνάς, Πήτ... και τό κομικό αγόρι διατάσει νά μιλήση, κυττάζοντας πρὸς τό μέρος του κοριτσιού— ξεχνάς πώς... Σήμερα δέν έχομε ένένα του Μαΐου αλλά ό κτώ;

‘Ο Πέτρος χαμογελάει.

— Σέ γελάσανε, Σάμ!, άποκρίνεται. Έχομε ένένα! Μην ξεχνάς πώς τώρα είναι δύο ή τρείς μετά από τά μεσάνυχτα και είναι όλόκληρες ώρες πού έχει μπή ή ένάτη Μαΐου!

— Μπά! Δέν τό συλλογίστηκα καθόλου! ψελλιζει εκείνος αλλά άμέσως ξαναλέει: Μά... και τότε άκόμα,

Πήτ, δέν είναι τό θράδι της ένάτης Μαΐου αλλά τό πρωί! ...Ψέματα;

‘Ο Πέτρος του σφίγγει τό χέρι διασπικιά.

— Σ' αυτό έχεις δίκιο, του λέει. Και δέν είναι μόνο αυτό... Είναι κι' εκείνο τό κιβώτιο, γιά τό όποίο κουβεντιάζομε... ‘Η ‘Ιστορία γράφει...

Ξεροκαταπίνει κι' αυτός και σταματάει γιά μιá στιγμή λοζοκυττάζοντας τό κορίτσι.

— Θέλω νά πώ... ‘Υποτίθεται πώς αυτό τό τελευταίο, Σάμ, έχει χαθή μέσ' από τό ιδιαίτερο γραφείο του Μουφτή, ενώ ή αλήθεια είναι πώς δέν θα προλάβη νά φτάση ποτέ εκεί μέσα! Τό λάθος όμως είναι δικό μας και γιά τίς δυό περιπτώσεις!

— Δικό μας, Πήτ; Θες νά πης πώς μπορεί νά μην καταλάβουμε άκριβώς τί γράφει...

‘Ο Πέτρος τόν σταματάει πιάνοντας του τό χέρι:

— ‘Οχι, Σάμ... Κι' άς μη χάνωμε τόν καιρό μας με λόγια... Τό λάθος μας όμως είναι πώς περιμένωμε άπόλυτη άκρίβεια στις ώρες και στα λεπτά και στις παραμικρότερες λεπτομέρειες... από την ‘Ιστορία, σέ πράγματα πού έχουν γραφή, γιά γεγονότα πού συνέβησαν πριν από... αιώνες!... Κατάλαβες, Σάμ;

— Χμ... Κάπως αρχίζω νά μπαίνω στο νόημα, Πήτ!, μουρμουρίζει εκείνος. Έχω όμως πολύ μπερδευτή. Νομίζω πώς ή υπόθεση αυτή σηκώνει λίγο... γαλατάκι!

Ὁ Πέτρος τοῦ κρατάει τὸ χέρι.

— Τρελλάθηκες; μουρμουρίζει. Βρήκες τὴν ὥρα! Ἄκου: Ἡ ἄμαξα πλησιάζει! Ποιὸς θὰ τὴ σταματήσει;

Ἡ Ἑλληνοπούλα ἔχει τόση ὥρα πού τοὺς ἀκούς νὰ μιλοῦν καὶ τὰ μάτια τῆς εἶναι διάπλατα ἀνοιγμένα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι, ἐνῶ τὸ βλέμμα τῆς τοὺς κυττάζει μιά τὸν ἕναν καὶ μιά τὸν ἄλλον, σάν νὰ φοβάται μήπως ἔχει νὰ κινή μετρελλούς.

Τὸ λόγια τους γιὰ τὴν ἱστορία, γιὰ τοὺς αἰῶνες, γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῶν γεγονότων σὲ μιά τέτοια στιγμή, εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀκαταλαβίστικα γι' αὐτήν, σὲ μιά τέτοια στιγμή...

Βέβαια φαίνεται πολὺ ἔξυπνη καὶ στὸ βάθος καταλαβαίνει πὼς τὰ δυὸ ἀγόρια μιλοῦν γιὰ κεῖνο τὸ κιβώτιο μὲ τὰ διαμαντικά, πού προορίζεται γιὰ τὸν Μουφτὴ πασσά.

Μόλις λοιπὸν ὁ Πέτρος ρωτᾷ ποιὸς θὰ σταματήσει τὴν ἄμαξα, κάνει ἕνα βῆμα μπροστά.

— Ἐγώ!, λέει.

— Ἐσύ; τσιρίζει ὁ Σάμ. Ἄσε μας, κυρά μου! Ἐσύ 'σαι... κορίτσι πράμα! Ἐπιτρέπεται τώρα ν' ἀνακατεύῃσαι σ' αὐτὲς τὶς δουλειές; Κάθισ' ἐκεῖ στὴν ἄκρη πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ δέντρο, νὰ παρακολουθήσῃς τὸ ἔργο! Θάχῃ καί.. ἐπίκαιρα!

— Τί θάχῃ; ρωτᾷ ἡ κοπέλλα μετρελλωμένα μάτια,

φέρνοντας τὸ χέρι στὸ στομάχι.

Ὁ Πέτρος σκουντάει τὸν φίλο του:

— Σάμ! Ἄφησε τὶς ἀνοησίες! Ἐχει δίκιο! Εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη γιὰ νὰ σταματήσει τ' ἄμαξι...

Καὶ γυρίζει σ' αὐτὴν ἐνῶ εἶναι ἡ σειρά τοῦ Σάμ τώρα νὰ τοὺς κυττάξῃ καὶ τοὺς δυὸ μετρελλωμένα μάτια.

— Ἀκουσε, τῆς λέει. Βγὲς ἐκεῖ στὸ δρόμο, σάν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτα καὶ περπάτα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἄμαξας.... Νὰ φροντίσῃς νάχῃς φτάσῃ ἐδῶ μπροστά μας, τὴν ὥρα πού θὰ φτάσῃ κι' ἐκείνη....

— Κατάλαβα!, λέει τὸ κορίτσι καὶ μονομιᾶς ἀρχίζει νὰ τρέχῃ καὶ χάνεται μὲς στὴ νύχτα.

— Τί ἔγινε, Πήτ; τσιρίζει ὁ Σάμ. Πού πήγε; Πὼς θὰ σταματήσει τὴν ἄμαξα;

— Σάμ, ἄλλοτε τὸ μυαλό σου ἔκοβε περισσότερο!, τοῦ λέει ὁ Πέτρος πειρακτικὰ. Κάτι ἔχεις πάθει! Ἄν ἐσύ ἢ κι' ἐγὼ ἢ καὶ οἱ δυὸ ἄκόμα, σταθούμε μπρὸς στὴν ἄμαξα καὶ προσπαθίσωμε νὰ τὴ σταματήσωμε μετ' τὴ βία, ἐκεῖνος πού τὴν ὀδηγεῖ, μπορεῖ νὰ μαστιγώσῃ τ' ἄλογα καὶ νὰ προλάβῃ νὰ ξεφύγῃ... Μὲ τὴν κοπέλλα ὅμως εἶναι ἀλλοιῶτα. Μόλις τὴ δῇ, θὰ σταματήσει μόνος του... καὶ θὰ πιᾷ τὴν κουβέντα μαζί της... Τότε λοιπὸν ἐγὼ κι' ἐσύ... Καταλαβαίνεις, Σάμ, τώρα;

— Σιγά τὸ σπουδαῖο! Καὶ βάβαι: καταλαβαίνω!, λέει ὁ Σόλμ. Τί εἶμαι; Κανέναν κεφάλαι; Εἶναι: κάποι ἀπλούστα το! Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ εἶχα καταλάβει, Πήτ! Ἄς ἀφήσω με ὅμως τὰ λόγια... Νά, ἡ ἄμαξα! Καὶ νὰ καὶ τὸ κορίτσι. Περπατᾷ στὸν δρόμο μὲ τὰ χέρια πίσω καὶ ψάχνει γιὰ τὸ φεγγάρι, σὰν νὰ μὴν συμβαίνει τίποτα! Αὐτὴ, μάτια μου, φαίνεται πὼς εἶναι τρελλοῦταικη! Τί λές κι' ἐσύ, Πήτ; Δὲν μοιάζει νὰ φοβάται: τίποτα! Δὲν καταλαβαίνει τὸν κίνδυνον! Καρφάκι δὲν τῆς καίγεται ὅν πρόκειται νὰ πεθάνῃ ἢ νὰ πονέσῃ! Περίεργος εἶμαι: Δὲν τὴν ταίμησε πο-

τέ τῆς καρφίτσα; Δὲν πάτησε ἐμπόλητη καμμιὰ φορὰ πινέζα;

— Σάμ! Βούλωσ' το καὶ κύττα κεῖ πέρα! Ἐτοιμάσου. Δὲν βλέπω κανέναν ἄλλον, ἐκτός ἀπ' αὐτὸν ποὺ ὁδηγεῖ τὴν ἄμαξα!... Γι' αὐτὸ χρειάζεται προσοχὴ καὶ ταχύτητα. Πρέπει νὰ τὸν βολέψωμε γρήγορα καὶ αἰθόρυστα...

Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀκούγεται, ποὺ ἀνῆκει σὲ κείνον τὸν ἀγγελιοφόρο τοῦ Μουφτῆ καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τὰ ἄλογα, καθὼς τραβάει μὲ δύναμι τὰ χαλινάρια.

Ἡ ἄμαξα σταματᾷ τῶρα μπρὸς τοὺς. Δυὸ μέτρα μόλις

Ὁ κύκλος τῶν ἐχθρῶν ἔχει γίνει θανάσιμος ὁλόγυρά τοὺς.

Μ' ένα καταπληκτικό τέχνασμα ζίου-ζίτσου, τόν τινάζει σάν μπάλλα

απόσπασι από τους θάμνους που τους κρύβουν.

— Τί είς' εσύ, όρέ κοπέλλα μου; ρωνάζει ό άμαξάς στην Έλληνοπούλα. "Άγγελος, άερικό, νεράϊδα ή άληθινή γυναίκα;

Έκείνη γελάει μ' ένα μικρό κρυστάλλινο γέλιο, γεμάτο τσαχπινιά.

— Πάσε τó χέρι μου, νά δής πού είμαι άληθινή!, τού λέει.

— Μπρέ, μπρέ, μπρέ! Θα χάσω τó μυαλό μου!, ψελλίζει εκείνος.

Καί κυττάζει μιá την Έλληνοπούλα πού τόν πλησιάζει καί μιá πρós τó πίσω μέρος τής άμαξας, πού θα ύπάρχη

έκείνο τó πολύτιμο κιβώτιο, με τόν θησαυρό.

— Καί τί κάνεις, ψυχή μου πού περπατάς όλομόναχη μές στη νύχτα;

— Δουλειά!

— Δουλειά;

— Ναί! Τιού άφέντη μας, τού Μουφτή παισιά!, άποκρίνετ' εκείνη. Μ' έχει βάλει νά μετρήσω πόσα άστέρια ύπάρχουν στόν ούρανó από δώ καί πέρα! Κι' έχει δάλει καί μιá άλλη κοπέλλα, γιά νά μετρήση τά άλλα μισά, πού βρίσκονται από την άλλη μεριά!

Κι' όπως τού δείχνει με τó χέρι κι' αυτός γυρίζει σατισμένος νά κυττάξη, ό Πέτρος με τόν Σάμ όρμούν σάν

πραγματικοὶ αἰλλούροι πίσω ἀπὸ τὶς φυλλωσιές καὶ χύνονται ἀπάνω του.

Ἡ συμπλοκὴ

Ο ΠΕΤΡΟΣ πηδάει πρῶτος πάνω στὴν ἄμαξα καὶ ὑψώνει τὸ ὦπλισμένο μὲ τὸ γιὰ ταγάνι χέρι του. Θέλει νὰ τὸν χτυπήσῃ κι' αὐτὸν στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαβὴ, γιὰ νὰ τὸν ρίξῃ ἀναίσιμητο, ὅπως εἶχε κάνει καὶ μὲ τὸν μεγαλόσωμο εὐνοῦχο μέσα στὸ χαρέμι.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἐτοῦτος φέρεται μὲ καταπληκτικὴ ἐτοιμότητα.

Ἡ ἀντίδρασίς του εἶναι ἀστραπιαία.

Φαίνεται συνηθισμένος στὸν κίνδυνο.

Μονομιάς καταλαβαίνει τὴν παγίδα.

Μόλις ἀκούει τὸν θόρυβο καὶ πρὶν καλὰ - καλὰ τὸ πόδι τοῦ Πέτρου πατήσῃ πάνω σὲ τὸ ἀμάξι, χωρὶς κἂν νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ καιρὸ, τινάζεται καὶ πηδάει στὴ γῆ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά.

Τραβάει τὸ γιαταγάνι του. Εἶναι πολὺ παχὺς ἀλλὰ παρ' ὅλ' αὐτὰ ἔχει μιὰ ἀπίστευτὴ εὐκινησία.

— Φρουρέ!, φωνάζει μ' ὄλη του τὴ δύναμι. Κάλεσε συναγεμῶ! Φονιάδες! Φονιάδες ἐδῶ, μέσα στὸν κήπο τοῦ κυρίου μας!

Καὶ ρίχνεται μὲ πρωτοφανὴ μαχνία ἐναντίον τοῦ ἀγο-

ριού, ποὺ στᾶκει ἀπάνω στὴν ἄμαξα γεμάτο ἐκπληξι, γιὰτὶ δὲν εἶχε προβλέψει μιὰ τέτοια τροπὴ τῶν πραγμάτων.

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ ἀνακτόρου, δὲν θάναί παραπάνω ἀπὸ διακόσια πενήντα μέτρα. Σίγουρα οἱ φωνές του θὰ ἔχουν ἀκουστῇ ὡς ἐκεῖ.

Γι' αὐτὸ ὁ Πέτρος καταλαβαίνει πὼς πρέπει νὰ τελειώῃ μαζί του τὸ γρηγορώτερο.

Κάνει ἓνα ἐκφραστικὸ νόημα στὸν Σάιμ κι' ἐκεῖνος τρέχει πάλι καὶ κρύβεται ἀμέσως μέσα στὴν πυκνὴ βλάστησι.

Τὴν ἴδια ὥρα τὸ γιαταγάνι τοῦ ἀγγελιοφόρου τοῦ Μουφτῆ, πέφτει μὲ δύναμι ἀπὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται τὸ γενναῖο Ἑλληνάπουλο ἢ μάλλον στὸ σημεῖο ποὺ δρῖσκοταν μιὰ στιγμὴ πρὶν, γιὰτὶ ὁ Πέτρος μὲ εὐκινησίᾳ αἰλούρου, ἀποφεύγει τὸ χτύπημα καὶ πηδάει κι' αὐτὸς στὴ γῆ.

Τὸ γιαταγάνι τοῦ ἄλλου ἔχει πάσει μὲ τάση δύναμι, ποὺ χωρίζει τὸ ξύλινο κάθισμα τῆς ἄμαξας στὰ δύο...

Μιὰ μάχη τρομερὴ σὲ πείσμα καὶ ἀποφασιστικότητᾳ ἀρχίζει τότε.

Ὁ Τούρκος στὸ φῶς τῆς ἀστροφειγγιάς, διακρίνει πὼς ὁ ἀντίπαλός του εἶναι πολὺ νεαρὸς καὶ φαντάζεται πὼς θάναί πολὺ εὐκόλο νὰ τὸν ξεκάνῃ.

— Γυιὲ τοῦ διαβόλου! λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Θὰ σὲ λιανίσω, μωρέ! Θὰ σὲ

κόμω κομματάκια - κομματάκια!

Καί ποῦ γιαταγάνι του ἀνεβοκατεβαίνει με λύσσα καί πέφτει σφυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ κεφαλίου τοῦ Πέτρου, ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ μιὰ τρομακτική ψυχραιμία καί ἀπάθεια ἀποκρούει ὅλα τὰ χτυπήματα χωρὶς νὰ ὑποχωρῇ δῆμα.

Ἡ Ἑλληνοπούλα ἔχει μείνει ἀκίνητη, μαιμαρωμένη δυὸ μέτρα πρὸ πέρα.

Στὴν ἀρχὴ φάνηκε νὰ τρομάξῃ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Πέτρου ἀλλὰ τώρα βλέποντάς τον νὰ μάχεται σὰν λιοντάρι, τὸν παρατηρῇ μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ θαυμασμό.

Στὸ μεταξὺ πίσω τους ἀκούγονται δῆματα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν φρουρὸ τῆς πύλης, ὁ ὁποῖος πλησιάζει πρέχοντας καὶ φωνάζοντας σὰν τρελός.

Ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ χαρμεῖοῦ ποὺ ὑψώνεται τὸ παλάτι τοῦ πασῶ, ἀρχίζει νὰ ἀκούγεται μιὰ ἄλλη συγκεχυμένη βοή.

Κι' ἡ μάχη τοῦ Πέτρου μ' ἐκείνον τὸν τουρκαλὰ συνεχίζεται.

Τὸ ἀγόρι καταλαβαίνει ὅτι πρέπει νὰ τελειώῃ γρήγορα.

Ρίχνεται στὴν ἀντεπίθεσι.

Τώρα τὸ δικό του γιαταγάνι εἶναι ἐκεῖνο ποὺ φτερουγίζει σφυρίζοντας γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἄντρα, κι' ἐκεῖνος ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ σα στισμένος καὶ τρόμος γεμίζει τὴν ψυχὴ του, καταλαβαίνοντας πὼς ἔχει νὰ κάνῃ μ' ἓναν φοβερὸ ἀντίπαλο.

Ἀλλὰ ὁ φρουρὸς τῆς πύλης εἶναι κοντά.

Βλέπει τοὺς δύο μονομάχους.

Ἀναγνωρίζει τὸν ἀγγελιαφόρο τοῦ Μουφτῆ καὶ ὀρμάει γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως κάποιον πόδι βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ δικά του, μπερδεύεται καὶ κυλιέται στὴ γῆ γρυλλίζοντας καὶ βλαστημάτων φοβερά.

Τὸ πόδι ἐκεῖνο εἶναι τοῦ Σάμ Σάμσον, ποὺ πετάχτηκε ἄξαφνα μπρὸς τοῦ καὶ τοῦ ἔβαλε μιὰ περιφημὴ τρικλοποδιά.

Τὸ γιαταγάνι ποὺ κρατοῦσε ὁ φρουρὸς ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του.

Κυλάει στὴ γῆ μαζί μὲ τὴ δική του πτώσι, λίγα μέτρα πρὸ πέρα.

Μανιασμένος χύνεται νὰ τὸ ξαναπάρῃ ἀλλὰ βρίσκεται ἐμπρὸς στὸν Σάμ, ποὺ ἔχει πηδῆξῃ ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸ γιαταγάνι του.

Μὲ ὀρμὴ ταύρου ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ ἀγοριοῦ μὲ τὸ κεφάλι σκιμμένο, μουγγρίζοντας σὰν θηρίο.

Ὁ Σάμ τὸν περιμένει ὑπολογισμένα.

Τὴν κρίσιμη στιγμὴ πηδάει στὸ πλάι καὶ τὸ χέρι του καταβαίνει μὲ δύναμι.

Ἡ κόψη τῆς παλάμης του τὸν χτυπάει στὸ σθέρκο κι' ἐκεῖνος βγάζει ἓνα φοβερὸ μουγγρητὸ πόνου καὶ κυλιέται πάλι στὴ γῆ, σχεδὸν τυφλωμένος ἀπὸ τὸ χτύπημα ἄλ-

λὰ μὲ πολλαπλασιασμένη τῇ λύσσα του.

Ἀνασηκώνεται στὰ γόνατα.

Ψάχνει νὰ βρῇ τὸν ἀντίπαλό του.

Καταφέροντας νὰ διακρίνῃ πὼς ὁ Σάμ βρίσκεται ἀκόμα ὀρθιος ἀπὸ πάνω του, πετιέται πάλι ὀρθιος μὲ λευκοὺς ἀφροὺς γύρω ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἀπλώνει τὰ ἡράκλεια χέρια του γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ, γιὰτὶ εἶναι ἕνας πλώρος ἄντρας μέχρι ἐκεῖ πάνω.

Ὁ Σάμ ὅμως σκύβει.

Ξεγλιστράει ἀπὸ τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμα τῶν χειρῶν του, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ πόδι καὶ μ' ἕνα καταπληκτικὸ τέχνασμα τοῦ ζίου - ζήτσου, καταφέρνει νὰ τινάξῃ σὰν μιὰ μπάλλα, στὸν ἀέρα, ὁλόκληρο ἐκεῖνο τὸ θηρίο, ποὺ σκάει μὲ βρόντο στὴ γῆ.

Μισοζαλισμένος, προσπαθεῖ νὰ ξανασηκωθῇ, ἀλλὰ ὁ Σάμ χύνεται ἀπάνω του καὶ μὲ δυὸ ἀπανωτὰ χτυπήματα στὸν λαιμό, τὸν κάνει νὰ μείνῃ ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτ.α κλειστά.

Ταυτόχρονα σχεδὸν ἀκούγεται μιὰ φοβερὴ βλαστήμια κι' ἕνας ξερός, μεταλλικὸς κρότος.

Σ' ἕνα τρομερὸ χτύπημα τοῦ γιάταγανιού τοῦ Πέτρου τὸ γιάταγανι τοῦ ἀντιπάλου τοῦ ἔχει σπάσει κι' ἔχει μείνει στὸ χέρι του μόνο ἡ λαβή.

Μὲ μιὰ γρηγοράδα ἀπίστευτῇ ποὺ δείχνει πόσο θρασύδειλος εἶναι καὶ πιστεύοντας

ὅτι τὸ Ἑλληνόπουλο θὰ τὸν σκοτώνει ἀμέσως, πέφτει στὰ γόνατα μπροστὰ του καὶ ἐνῶ νεῖ τὰ χέρια του παρακλητικά, ζητώντας ἔλεος γιὰ τὴ ζωὴ του, μὲ τρεμάμενη φωνή.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ὅμως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε καμμιά πρόθεσι νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ψώνει τὸ χέρι του καὶ τὸ κατεβάζει πάλι μὲ ἀσύλληπτη δύναμι.

Ὁ ἀγγελιαφόρος τοῦ Μουφτῆ γουρλώνει τὰ μάτια του κι' ἕνας πνιχτὸς βόγγος βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρυγγί του, γιὰτὶ πιστεύει ὅτι ἔχει φτάσει τὸ τέλος του.

Ἀλλὰ τὸ ἀγόρι τὸν ἔχει χτυπήσει μόνο μὲ τὴ λαβὴ τοῦ γιάταγανιού κοντὰ στὸ μνηγγίγι κι' ἐκεῖνος σωρίζεται ἀναίσθητος στὴ γῆ.

Οἱ δυὸ νεαροὶ σύντροφοι ἔχουν ἀπομείνει κυρίαρχοι στὸ πεδῖον τῆς μάχης.

Ἡ βοή ὅμως ἔχει μεγαλώσει τρομερά, ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι τοῦ ἀνακτόρου τοῦ πασῶ.

Ἀκούγεται ἄγριο ποδοβολητὸ πολλῶν ἀνθρώπων ποὺ τράχουν, καὶ λυσσοασμένες φωνές.

Ἡ κοπέλλα πηδάει κοντὰ στὰ δυὸ παιδιά.

— Ἀς ἀνάβουμε στὴν ἄμαξα καὶ νὰ τοῦ δίνουμε!, φωνάζει.

Ἀλλὰ ὁ δρόμος ἀνάμεσα στὴν δεντροστοιχίαν ποὺ βρίσκεται ἡ ἄμαξα εἶναι στενός.

Ὡστὺ νὰ στρέψουν τὰ ἄλογα καὶ νὰ καταφέρουν νὰ τὴ γυρίσουν πρὸς τὰ πίσω,

θὰ ἔχη περάσει πολὺς χρόνος καὶ οἱ ἀντίπαλοί τους ἔρσκονται κοντά.

Δὲν προλαβαίνουν.

— Τὸ κιβώτιο!, ψιθυρίζει ὁ Πέτρος σπὸν φίλο του.

Καὶ ὁρμούν κι' οἱ δυὸ μαζί πρὸς τὸ πίσω μέρος τῆς ἅμαξας, ἀνοίγουν τὴν πόρτα καὶ τὰ μάτια τους πέφτουν ἀμέσως σ' ἓνα μεγάλο, σιδερένιο κουτί, μὲ θωρακισμένες γωνίες.

— Πάρ' το καὶ τρέξε!, λέει πάλι ὁ Πέτρος στὸ αὐτὸ τοῦ Σάμ. Τρέξε ὅσο μπορεῖς γρηγορώτερα! Πρὸς τὴ μερὶ τῆς θαλάσσης!... Κρύψε το ὅπου μπορεῖς σὲ μέρος ὅπου νὰ εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ ξαναβρῇς ἔστω καὶ μετὰ ἀπὸ πολὺν καιρό...

Ὁ Σάμ κοντοστέκεται.

Κάτι πάει νὰ πῇ καὶ κυττάζει ἀνησυχὰ πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκούγεται τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Μουφτῆ, ἀλλὰ ὁ ἄλλος τὸν σπρώχνει μὲ βία κι' ὁ Σάμ ἀναγκάζεται καὶ φορτώνεται τὸ βαρὺ κουτί καὶ χάνεται πάλι ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Τὴν ἴδια στιγμή, πίσω ἀπὸ τὶς φυλλωσιές, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ, ἐμφανίζονται οἱ ἐχθροὶ τους.

Εἶναι καμμιά τριανταριά τουλάχιστον.

Τοὺς ὁδηγεῖ ὁ ἴδιος ὁ Μουφτῆ - πασσάς, πού εἶναι ἕνας γενναῖος πολεμιστὴς καὶ μόλις ἄκουσε τὴν φασαρίαν, πετάχτηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο του καὶ μπῆκε ἐπικεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν του.

Ἡ ἀπόστασις πού τοὺς χωρίζει πιά ἀπὸ τὸν Πέτρο καὶ τὴν κοπέλλα, δὲν εἶναι οὔτε τριάντα μέτρα.

Τὸ ἀγῶρι καταλαβαίνει πὺς εἶναι χαμένοι κι' οἱ δυὸ τους, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ παραδῶσῃ τὰ ὅπλα, ὡς τὴν τελευταία στιγμή.

Μὲ μάτια πού λάμπουν ἀπὸ ἀποφασιστικότητα, κατεβάζει δυὸ φορές τὸ γιγαγάνι του καὶ κόβοντας μ' αὐτὲς τὶς σπαθιὲς τὰ λουριά, ἐλευθερώνει δυὸ ἀπὸ τὰ τέσσερα ἄλογα τῆς ἅμαξας.

Πηδάει στὴ ράχι τοῦ ἐνὸς καὶ ὑπεραβοηθᾷ τὴν κοπέλλα τραβώντας τὴν ἀπὸ τὸ χέρι, ν' ἀνέβῃ κι' ἐκεῖνη στὸ ἄλλο.

Μὰ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν τουρκαλῶδων εἶναι τόσο φοβερά, πού τὰ ἄλογα τρομάζουν καὶ ὀρθώνονται στὰ πρὶνὰ τους πόδια.

Ὁ Πέτρος προλαβαίνει κι' ἀρπάζεται ἀπὸ τὴν χαίτη τοῦ δικού του ἀλλὰ ἡ κοπέλλα, ὅπως δὲν ὑπάρχουν οὔτε σέλλα οὔτε χαλινάρια, γλυστράει ἀπὸ τὴ ράχι του καὶ σωριάζεται στὴ γῆ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο βλέπει ὅτι οἱ ἐχθροὶ εἶναι πιά μπροστά τους.

Χωρὶς κανένα δισταγμὸ πηδάει κι' αὐτὸς στὸ πλάι τοῦ κοριτσιοῦ.

— Τρελλέ!, τοῦ φωνάζει ἐκεῖνη μὲ πραγματικὸ θυμὸ. Γιατὶ τόκανεσ αὐτό; Ἐμένα τὸ πολὺ - πολὺ νὰ μ' ἐπιανῶν καὶ νὰ μὲ ξαναγύριζαν ἐκεῖ

μέσα, ἐνῶ ἐσένα θὰ σέ σκοτώσουν!

— Στάσου πίσω μου!, λέει τὸ ἀγόρι με ἀποφασιστική φωνή.

Καὶ προτείνοντας τὸ γιγατάγι του, ἐτοιμάζεται νὰ τὰ βάλλῃ μ' ὅλον ἐκείνον τὸν στρατὸ τῶν Τούρκων.

Ξέρει ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ πιθανότητα νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζί τους.

Ξέρει πῶς τοῦ χρειάζονται ἀκόμα εἰκοσιτέσσερις ὥρες, ὥσπου τὸ «Βέλος» νὰ τὸν ξανατραβήξῃ στὸν εἰκοστὸ αἶωνα.

Ξέρει πῶς εἶναι χαμένος, ἀλλὰ εἶναι κι' ἀποφασισμένος νὰ πολεμήσῃ γενναῖα καὶ νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὸ τομάρι του.

— Τρέξε πρὸς τὴν πύλη! μουρμουρίζει πάλι στ' αὐτὶ τοῦ κοριτσιοῦ. Τρέξε νὰ σωθῇς! Ἐγὼ θὰ τοὺς κρατήσω ἐδῶ!

— Νὰ σ' ἀφήσω νὰ σκοτωθῇς γιὰ μένα κι' ἐγὼ νὰ φύγω; γρυλλίζει ἐκείνη με μάτια πού ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ. Γιὰ ποιά με πέρασες;

Δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ ποῦν περισσότερα λόγια.

Ἕνας Τούρκος, ὁ πιὸ βιαστικός κι' ὁ πιὸ γρήγορος ἀπ' ὅλους, ἔχει φτάσει κιόλας ἐμπρὸς στὸ ἀγόρι.

Τὸ γιγατάγι πέφτει πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ Πέτρου.

Ἐκεῖνος σκύβει, πηδᾷ στὸ πλάι καὶ τὸ χέρι του τινάζεται μπροστά.

Ἡ λεπίδα τοῦ δικοῦ του γιγαταγιοῦ, χώνεται στὸ στή-

θος τοῦ ἀντιπάλου του, ποὺ βγαίνει μιὰ τρομερὴ στριγγλιὰ καὶ πέφτει νεκρός.

Τότε τὸ ἀγόρι βλέπει κάτι πού κάνει τὰ μάτια του νὰ γουρλώσουν:

Ἡ Ἑλληνοπούλα ἐκείνη πηδάει στὸ πλάι του κι' ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὸ πεσμένο γιγατάγι τοῦ Τούρκου.

Στῆκεται ὕστερα δίπλα του, ἔτοιμη νὰ πολεμήσῃ κι' αὐτὴ, σὰν ἄντρας.

— Τρελλάθηκες; φωνάζει τὸ ἀγόρι.

Ἐκείνη χαμογελάει.

— Δὲν εἶναι πολλοὶ τώρα! τοῦ λέει. Ἀπὸ δεκαπέντε ἀντιστοιχοῦν στὸν καθένα μας! Κουράγιο!

Κακὰ ὅμως εἶναι τὰ ψέματά.

Ἡ λύσσα τῶν Τουρκαλάδων εἶναι τρομακτικὴ.

Καὶ ὁ Μουφτὴ - πασσάς πρῶτος - πρῶτος ὀρμάει σὰν λιοντάρι ἐναντίον τους.

Τοὺς ἀναγκάζει καὶ τοὺς δυὸ νὰ ὑποχωρήσουν.

Πολεμοῦν με' ἀφάνταστη γεννασιότητα.

Δυὸ ἀντίπαλοι ἀκόμα σωριάζονται με' σπασμένα τὰ κεφάλια.

Ὁ ἕνας ἀπὸ μιὰ φοβερὴ σπαθὶὰ ἐκείνης τῆς Ἑλληνοπούλας.

Ἀλλὰ σὲ δυὸ λεπτά τοὺς ἔχουν κυκλώσει ἀπὸ παντοῦ καὶ οἱ σπαθιὲς πέφτουν βροχὴ ὀλόγυρά τους.

— Αὐτὴ τὴν πούπρα τὴν θέλω ζωντανή, ὀρέ!, οὐρλιάζει ὁ Μουφτὴ - πασσάς.

— Δὲν θὰ μ' ἀγγίξουν πο-

τὲ τὰ βρωμάχερά σας ὅσο ζῶ ξεφωνίζει ἐκείνη. Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ μὲ πιάσει ζωντανή! Ἐμπρός! Τὸν περιμένω! Ἄς πλησιάσει!

Ὁ Πέτρος μ' ὅλο ποὺ βλέπει πῶς ὁ θάνατός του δὲν εἶναι πιά παρὰ ζήτημα δευτερολέπτων, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ στρέψῃ νὰ τὴν κυττάξῃ, μὲ ἀνατριχίλα θαυμασμοῦ.

Ποτέ του δὲν γνώρισε τέτοια κοπέλλα.

Ποτέ του δὲν πίστευε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρχῃ ἓνα τόσο νεαρὸ κορίτσι μὲ τέτοια καρδιά.

Τὸ γιαταγάνι στριφογυρίζει στὸ χέρι του καὶ ἀποκρούει τὰ χτυπήματα ποὺ πέφτουν βροχή ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Σπίθες βγάξει τὸ μέταλλο.

Τὸ ἴδιο καὶ τῆς Ἑλληνοπούλας ποὺ μάχεται δίπλα του.

Μὰ τὸ ἀγόρι νοιώθει πῶς τὸ χέρι του ἀρχίζει νὰ κουράζεται πιά.

Ἡ τελευταία του σκέπη πηγαίνει στὸν Σάμ Σάμσιον.

«Τυυλάχιστον νὰ γλυτώσῃ ἐκεῖνος», συλλογίζεται. «Πρέπει νὰ γλυτώσῃ, γιὰ τὸ χᾶτηρι τοῦ «Βέλους».

Μπλούμ!

ΡΙΧΝΕΙ μιὰ ματιά στὸ κορίτσι ποὺ ἀγωνίζεται δίπλα του. Ἡ ὑπέροχη κοπέλλα, ποὺ ἔχει ἀκούσει τὴ διαταγὴ τοῦ Μουφτῆ νὰ τὴν πιάσουν ζωντανή, ἔχει πάμει νὰ ἐνδιαφέρεται νὰ προφυλάξῃ τὸν ἐ-

αὐτό της ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν στρατιωτῶν τοῦ πασσα καὶ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Πέτρο.

Κι' ἐκείνη ὅμως ἔχει ἀρχίσει νὰ κουράζεται πιά.

Κι' ἐνῶ ὁ κύκλος τῶν ἐχθρῶν ἔχει γίνῃ θανάσιμος ὁλόγυρα τους, οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ξεσποῦν σὲ λυσσασμένα οὐρλιαχτά.

— Λυπάμαι ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ σὲ σώσω ὥς τὸ τέλος ἀπὸ τὰ χέρια τους!, φωνάζει ὁ Πέτρος στὴν Ἑλληνὸπούλα. Δὲν μπορῶ ἄλλο πιά.

Καὶ καθὼς τὸ χέρι του ἔχει γίνῃ βαρὺ σὰν μολύβι, τ' ἀφήνει νὰ πέσῃ στὸ πλάι καὶ κλείνει τὰ μάτια περιμένοντας τὸ χτύπημα ποὺ θὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴ ζωή.

Ὅπως ὅμως τὸ χτύπημα αὐτὸ ἀργεῖ ἀναγκάζεται νὰ ἀνοίξῃ πάλι τὰ μάτια, παραξενεμένος.

Οἱ λυσσασμένες κραυγὲς τῶν τουρκαλῶδων καὶ ἡ βοή τῆς μάχης ἐξακολουθοῦν πάντα κι' αὐτὸ κάνει τὸ μυστήριο ἀκόμα μεγαλύτερο.

Τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ ἀντικρύζει, εἶναι ἓνας στρατιώτης τοῦ Μουφτῆ ποὺ ἔρχεται ἐναντίον του μὲ ὑψωμένο γιαταγάνι καὶ τὴν Ἑλληνοπούλα νὰ τὸν προλαβαίνει καὶ νὰ τὸν σουβλίξῃ ἐκείνη μὲ τὸ δικό της.

Ὑστερα, καθὼς ὁ Τούρκος σωριάζεται μὲ μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ μπρὸς στὰ πόδια τους, ὁ Πέτρος βλέπει μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ κατὰ πληξὶ πῶς ἡ μάχη ἐξακολου-

Τρομερή μονομαχία αρχίζει τότε.

θεϊ καὶ θεριεύει ὅσο πάει καὶ πιὸ πολὺ, μόνο πού τώρα ὁ Μουφτῆ - πασσάς κι' οἱ ἄντρες του δὲν μάχονται πιά ἐναντίον αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλληνοπούλας ἀλλὰ μὲ ἕνα σωρὸ φουστανελοφόρους, πού ἔχουν θρεθὴ ἀπρὸς δάκητα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος λές καὶ τοὺς γέννησε ἡ νύχτα.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι φόβεροι πολεμιστές.

Δρεπάνια ἔχουν γίνεῖ στα χέρια τους τὰ γιαιταγάνια κι' οἱ τουρκαλάδες σωρᾶζονται στὴ γῆ ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον ρὰν στάχια.

Ἕνας πανύψηλος ἄντρας μὲ γκρίζα μαλλιά καὶ γένεια, χύνεται πάνω στὸν Μουφτῆ τὸν ἴδιο καὶ μ' ἕνα χτύπημα μόνο τῆς τρομερῆς σπάθας του τοῦ παίρνει τὸ κεφάλι!

Τότε, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παισὰ ἔχουν μείνει ζωντανοί, τὰ δάζουν στὰ πόδια οὐρλιάζοντας σὰν σατανάδες.

Κι' ἡ Ἑλληνοπούλα πού στέκει κι' αὐτὴ ἄναυδη δίπλα στὸν Πέτρο, βγάζει ἄξαφνα μιὰ κραυγὴ, ἀναγνωρίζοντας τὸν ψηλὸ ἐκεῖνο ἄντρα μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά:

— Ὁ νονός μου!

Δὲν προλαβαίνει νὰ πῇ περισσότερα, γιατί ἐκεῖνος πού ἔχει ἀποκολλεῖται νονό της, τὴν ἔχει δὴ κι' αὐτὸς καὶ τρέχει κοντὰ της.

— Λασκαρίνα!, φωνάζει καὶ τὴ σφίγγει μὲ λαχτάρια στὴν ἀγκαλιά του. Εἰσαι καλά;

— Πολὺ καλά! Δὲν ἔχω τί ποτα, νονέ!, ἀποκρίνεται τὸ κορίτσι. Δὲν ἔπαθα τίποτα

χάρis σ' ἐτοῦτο τὸ παλληκάρι κι' ἕνα φίλο του πού λείπει αὐτὴ τῇ στιγμῇ...

— Μήπως τὸν πῆραν αὐτοί; μευγγρίζει ὁ ἄντρας καὶ φουχτάνει τὸ γιαιταγάνι του.

— Ὅχι, εἶχε μιὰ ἀποστολὴ καὶ πῆγε πρὸς τὴ θάλασσα, λέει ἡ κοπέλλα κι' ὁ Πέτρος τὴ θαυμάζει ἄλλη μιὰ φορὰ, πού δὲν θέλει νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικὸ του.

Στὸ μυαλό του ὅμως συμβαίνει κάτι παράξενο.

Τὸ ὄνομα πού ἔχει δώσει ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος στὴν κοπέλλα τοῦ φαίνεται γνωστὸ καὶ προσπαθεῖ νὰ δάλῃ σὲ τὰς τὶς ἀναμνήσεις του μέσα στὸ μυαλό του.

Δὲν προλαβαίνει.

Ὁ νονός τῆς Λασκαρίνας φωνάζει:

— Ὅλοι πρὸς τὴ θάλασσα γρήγορα, νὰ θροῦμε τὸν σύντροφο αὐτουνοῦ τοῦ ἀγοροῦ. Πρέπει νὰ κάνωμε γρήγορα, γιατί ὅπου νάναι θάρρη στρατός... Σίγουρα ἡ φασαρία θὰ ἀκούστηκε πολὺ μακριά...

Ὅλοι ἀρχίζουν νὰ τρέχουν χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση.

Φυσικὰ κι' ὁ Πέτρος πρῶτος καὶ καλλίτερος, πού ἀνησυχεῖ γὰρ τὸν ἀγαπημένο του φίλο.

Τούτῃ τῇ φορὰ δὲν ἐνδιαφέρει κανέναν νὰ μὴν ἀκουστοῦν τὰ δῆμάτα τους καὶ προχωροῦν πολὺ γρήγορα.

Δὲν κάνουν παραπάνω ἀπὸ πέντε λεπτὰ νὰ φτάσουν.

Πάνω στὴν ὥρα βλέπουν καὶ τὸν Σάμ πού γυρίζει.

Ἐχεῖ τὸ ἕνα του παγοῦρι στὸ στόμα καὶ προχωρεῖ πῆ-

νοντας ...γάλα!

Μόλις τούς βλέπει, τού βάζει γρήγορα - γρήγορα τὸ βούλωμα καὶ ἀφοῦ τὸ κρεμάει στὴ θέσι του, φωνάζει ἀγρία:

— Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα ὄλους, παλιοτουρκαλάδες!

— Σάμ!, φωνάζει ὁ Πέτρος χαμογελώντας. Ἡσύχασε! Δὲν εἶναι Τούρκοι ἀλλὰ Ἕλληνες!

— Ἕλληνες! Πάλι λάθος κάναμε; ρωτᾷ ὁ Σάμ ἀπορώντας. Στὴν Ἑλλάδα βρισκόμαστε;

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἔχει τρέξει κοντά του.

— Ἀφῆσε τὶς ἀνοησίες, τοῦ λέει καὶ πρόσεξε νὰ μὴν πῆς τίποτα καὶ προδοθῇς! Εἶναι κάποιος συγγενὴς τῆς Λασκαρίνας ποὺ ἔφερε τοὺς ἀνθρώπους του γιὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ!

Καὶ ἡ Λασκαρίνα τί εἶναι; ρωτᾷ ὁ Σάμ μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Ἐκείνη ἡ κοπέλλα... Ἐν τάξει μὲ τὸ κινώτιο;

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸ κάνει!, λέει ὁ Σάμ σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— Τὸ ἔκρυψες;

— Τὸ παρὰκρυψα μάλιστα! ἀποκρίνεται ἐκείνος.

— Ποῦ;

— Ἐτρεχα, ἔτρεχα...

— Ἀς τὰ πολλὰ λόγια καὶ λῆγε μου γρήγορα! Μπὲς στὸ θέμα!

— Στὸ θέμα ἤμεινα παιδί μου! Πρέχοντας τὸκρυψα!

— Μὲ πειράξεις, Σάμ;

— Καθόλου! Ἐκεῖ ποὺ ἔτρεχα τὸ λοιπὸν, σκοντάφτω

— βλέπεις εἶναι καὶ νύχτα! Σκοντάφτω πάνω σ' ἓνα χαμηλὸ τοιχάκι καὶ πέφτω στὰ μπρούμυτα! Τὸ κουτί μου φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ... μπλούμ!

— Μπλούμ; Τί μπλούμ; φωνάζει ὁ Πέτρος τρομαγμένος. Σκύπεςε στὴ θάλασσα;

— Ὅχι, μόνο σ' ἓνα πηγάδι! Παραλίγω νὰ κρυφθῶ κι' ἐγὼ στὸν πάτο του, μαζὶ μὲ τὸ κουτί! Παρὰ τρίχα κατάφερα καὶ κρατήθηκα ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ τοίχου!

Ὁ Πέτρος κόπτι πηγαίνει νὰ πῇ, γεμάτος ἀπογοήτευσι ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἔρχεται κοντά τους ὁ νονὸς τῆς Λασκαρίνας.

— Ἐλάτε, παιδιὰ, τοὺς λέει. Εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ μείνω με περισσότερο...

Κι' ἀναγκάζονται νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ἡ Ἑλληνοπούλα

ΟΙ ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΟΦΟΡΟΙ
τρέχουν ὁλόθισα πρὸς μιὰ κα τεύθυνσι.

Φτάνουν σ' ἓνα σημεῖο τοῦ τείχους τοῦ ἀνακτόρου κι' ἐκεῖ τὰ δυὸ παιδιὰ βλέπουν πὼς εἶναι στημένη μιὰ σκάλα.

Χωρὶς ἀργοπορία ἀρχίζουν ν' ἀνεβαίνουν ἓνας - ἓνας, ἀφοῦ βάζουν πρῶτα νὰ περάσουν ἡ κοπέλλα καὶ τὰ δυὸ ἀγόρια.

Ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ πλευρὰ τοῦ τείχους ὑπάρχει καὶ δευτέρη σκάλα.

Σὲ πέντε λεπτὰ ἀκόμα ξα-

να τρέχουν όλοι μαζί πρὸς τὴ θάλασσα κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀλλὰ τώρα φυσικὰ ἐξω ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ κήπου τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Μουφτῆ.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Σάμ καταλαβαίνουν πὼς κάποιος πλεούμενο ἀσφαλῶς θὰ τοὺς περιμένῃ καὶ δὲν πέφτουν ἐξω σποὺς ὑπολογισμοὺς τοὺς.

Δὲν περίμεναν ὁμῶς, οὔτε ὁ ἓνας οὔτε ὁ ἄλλος, πὼς θὰ ταν ἓνα τόσο μεγάλο πλοῖο — πραγματικὴ πολεμικὴ φρεγάτα μὲ τρία κατάρτια.

Κι' ἡ κοπέλλα ὁμῶς ἀκόμα φαίνεται κατάπληκτη βλέποντας αὐτὸ τὸ καράβι.

— Νονέ!, φωνάζει μὲ μᾶτια γουρλωμένα. Τί... τί εἶναι αὐτό;

— Μιὰ καινούργια μοῖρα τοῦ ἐλεύθερου ἐλληνικοῦ στόλου, ἀγαπημένη μου μικρή!

— Δικό μου καὶ δικό σου! Τώρα πιά τοῦτο τὸ πλοῖο ἀντιπροσωπεύει ὅλη μου τὴν περηνουσία! Ὁ, τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα τὰ πούλησα καὶ τὸ ἀγόρασα γιὰ νὰ φύγωμε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι... Δὲν μᾶς χωράει ὁ τόπος ὕστερα ἀπὸ τ' ἀποψινά...

— Καὶ ποὺ θὰ πάμε;

— Ἀκόμα καλὰ - καλὰ δὲν ξέρω... Μπρὸς γιὰ τὸ καράβι τώρα...

— Γιατὶ δὲν πηγαίνομε στὴ Μάνη ποὺ εἶσαι ἄρχοντας; φωνάζει ἡ νέα μὲ λαχτάρα.

— Δύσκολο κόρη μου... Οἱ Τουρκικὲς ἀρχὲς ἀσφαλῶς θὰ εἰδοποιήσουν τὸν Μπέη τῆς Μάνης νὰ μὲ συλλάβῃ, ἂν γυ-

ρίσω ἐκεῖ πέρα... Ἀλλὰ ὑπάρχουν πολλὰ μέρη γιὰ νὰ πάμε... Μὴ σκιάζεσαι... Ἐμπὰ στὴ βάρκα...

Ὑπακούει.

Μπαίνουν καὶ τ' ἀγόρια μαζί της καὶ τέσσερις φουστανελοφόροι παίρνουν τὰ κουπιά καὶ τραβοῦν γιὰ τὸ πλοῖο.

Ὁ Σάμ παρατηρεῖ συνεχῶς τὸ φίλο του, ποὺ εἶναι διαρκῶς βυθισμένος σὲ βαθιεῖς σκέψεις.

— Μὴν κάνης ἔτσι παιδί μου!, τοῦ λέει. Τὸ πὼς πήγε στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ τὸ κουτί, δὲν σημαίνει πὼς χάθηκε ὅπωςοδήποτε! Ἄν τὸ πηγάδι δὲν ξεραθῇ ὡς τὸ χίλια ἐνιασιό...

— Σίστ!, τὸν κόβει ὁ Πέτρος ἀνήσυχος. Ἐχάσε τὸ ἐκεῖνο τὸ κουτί, Σάμ! Καὶ μὴν ξεφωνίζης, προπαντός! Ἄλλος εἶναι ὁ λόγος ποὺ μὲ βλέπεις ἔτσι σκεπτικό!

— Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Ἡ κοπέλλα ἐτούτη!...

— Τὴν... ἀγάπησες; Μὴν σικᾶς! Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ καθίσης ξανά πάνω στὸ «Βέλος» καὶ νὰ ἔρθῃς νὰ μείνῃς μαζί της κάνα-χρόνο!

— Ἀνότηε! μουρμουρίζει τὸ ἀγόρι κοκκινίζοντας. Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ πὼς τὴν ἀγάπησα! Προσπαθῶ ἀπλῶς νὰ θυμηθῶ ποῦ τὴν ξέρω! Σοῦ τὸ εἶπα κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποῦ τὴν εἶδα!

— Μήπως... Μήπως ἦταν συμμαθήτριά σου στὸ Γυμνάσιο;

— Ἄσε τίς ἐξυπνάδες! Τὴν ξέρω ἀπὸ τὴν ἱστορίᾱ!

Πάω στοίχημα τὸ κεφάλι μου κι' ἂν δὲν μὲ ζάλιζες τόση ὥρα, μπορεῖ νὰ τόχα θυμηθῇ!

— Καλὰ σ' ἀφήνω νὰ σκεφθῇς μὲ τὸ πάσο σου!, Πήτ Ὅμως, μόλις θυμηθῇς πὲς μου γιατί μ' ἔβαλες τώρα σὲ περιέργεια κι' ἐμένα! Ἀλλὰ... Πήτ!

— Τὶ τρέχει;

— Τὶ ἀνοησία! Ἀντὶ νὰ σπᾶς τὸ κεφάλι σου, γιατί δὲν τὴ ρωτᾷς αὐτὴ τὴν ἴδια;

— Καὶ μήπως θὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ ποῖα εἶναι;

— ἸΕ!!, κάνει ὁ Σάμ σὰν χαζός.

Ὁ Πέτρος χαμογελάει μὲ τὴν ἐκπληξίᾱ του.

— Σάμ, ἡ κοπέλλα αὐτὴ θὰ παντρευθῇ καὶ θὰ πάρῃ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της! Μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα θὰ μείνῃ γνωστὴ στὴν Ἱστορία! Πῶς θὲς λοιπὸν νὰ ξέρῃ, πῶς λένε τὸν ἄντρα της, ποῦ ἀκόμα δὲν τὸν ἔχει γνωρίσει;

— Ἔλα ντέ! Αὐτὸ σοῦ λέω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κι' ἐσὺ ἐπιμένεις! Φεύγω τώρα, γιατί ἔχω μιὰ βιαστικὴ δουλειά!

Αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια τὰ ἔχει πῆ, γιατί βλέπει νὰ ἐμφανίζεται στὸ κατὰστροφωμὸ ὁ νονὸς τῆς Λασκαρίνας.

— Νονέ!, φωνάζει, μὴν ξέροντας τ' ὄνομά του.

Ἐκεῖνος χαμογελάει καλὸ-καρδᾶ.

— Τὶ τρέχει, ἀγόρι μου;

— Ἐχει καθόλου... γάλα στὸ καράβι σας;

— Γάλα; Τὶ νὰ τὸ κάνῃς τὸ γάλα;

— Νὰ τὸ πιῶ!

— Νὰ τὸ πιῇς; Πίνεις γάλα;

— Ναί!, γιατί; Κακὸ εἶναι; Μοῦ τόχει διατάξει ὁ γιατρός, ἀντὶ γιὰ πενικιλίνη!

— Πενικιλίνη; ρωτᾷ μὲ μάτια γουρλωμένα ὁ ἄλλος. Τὶ εἶναι αὐτό;

— Ἐνα φάρμακο... ἀλλὰ δὲν τὸ ἔχουν ἀνακαλύψει ἀκόμα! Γι' αὐτὸ καλύτερα μὴ βασίζεσαι σ' αὐτό! Τελικῶς ἔχετε γάλα ἢ δὲν ἔχετε;

Ὁ ἄντρας παρατηρεῖ τὸ ἀγόρι ἐκπληκτὸς καὶ κάνει: τὴν σκέψιμὴν μήπως εἶναι θεοπρελλο. Ὑστερα ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του καὶ λέει:

— Γάλα θὰ βρῇς στὸ ἀμπάρι — μεταφέρουμε κατὰ κατσίκες. Ξέρεις νὰ τὶς ἀρμέξῃς; Πού εἶσαι;

Κιυττάζει ὁλόγυρα μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα διάπλατα, ἀλλὰ ὁ Σάμ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔχει ἤδη φτάσει στὸ ἀμπάρι καὶ ἀρμέγει: μιὰ κατσίκᾳ ποῦ δισμαρτύρεται ἔντονα, γιατί πρώτη φορὰ τὴν ξυπνᾷ πρὶν ξημερώση γι' αὐτὴ τὴ δουλειά...

Καὶ τὸ ταξίδι συνεχίζεται ἔτσι στὸ Αἰγαίον.

Οἱ δύο χρονοναῦτες μας ὑποχρεωτικὰ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ τὸ νὰ περιμένουν τὴ στιγμὴ ποῦ τὸ «Βέλος» θὰ τοὺς καλέσῃ στὸν δίκον τοὺς αἰῶνα.

Ἀλλὰ δὲν βιάζονται.

Τὸ ταξίδι μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἱπποφόρο πολεμικόν, εἶναι γραφικώτατο.

Ἡ Λασκαρίνα δρίσκειται

συνεχώς κοντά στον Πέτρο και τον κυττάζει με τὰ ὑπέροχα μαῦρα τῆς μάτιας.

Τὸ ἀγόρι ὅμως συζητάει συνεχῶς μαζί τῆς μὲ ψεύτικη ἀδιαφορία...

Ξέρει πὼς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γεννηθῇ κανένα αἰσθημα ἄ νόμισά τους...

Τὸ βράδι πλησιάζει καὶ μαζὶ ἡ ὥρα πού θὰ χωρίσουν γιὰ πάντα...

Βγαίνει τὸ φεγγάρι.

Ἀπὸ μακριὰ στὸν ὀρίζοντα διαγράφονται οἱ σκιὲς κά- τι μακρυνῶν βουνῶν.

Ἡ κοπέλλα τρέχει στὴν κουπαστή.

Φαίνεται συγκινημένη.

— Ἡ Ἑλλάδα!, λέει μὲ φωνὴ τρεμάμενη. Κύτταξε πόσο λυπημένο εἶναι τὸ φεγγάρι! Γιατί πρέπει νὰ γεννηθῶμε ὅστε καὶ νὰ πεθαίνουμε σκλάβοι;

— Δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι!, τῆς ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ τὴν ἴδια συγκίνησι, πού τοῦ κάκου προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ. Ὁ καιρὸς πού ἡ πατρίδα μας θὰ ἐλευθερωθῇ πλησιάζει!

— Ὅλοι τὸ ἴδιο λέμε, ἐδῶ καὶ χρόνια... Ἐδῶ καὶ αἰῶνες!, ἀποκρίνεται θλιμμένα. Κι' ὁ παππούς μου κι' ὁ πατέρας μου πέθαναν μ' αὐτὸ τὸ ὄνειρο! Κι' ἐγὼ θὰ πεθάνω μιὰ μέρα κι' οἱ Τούρκοι θὰ εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ πέρα... Μὰ θὰ ἀφήσω πίσω τὰ παιδιά μου... Ἰσως ἐκεῖνα νάναί πιὸ τυχερά...

Ὁ Πέτρος δὲν ξέρει τί νὰ πῇ.

Βρίσκεται σὲ φοδερὰ δύσκολη θέσι.

Στὸ μυαλό του στροβιλίζονται χιλιάδες σκέψεις.

Τῆς Λασκαρίνας τὰ μάτια ἀστράφτουν.

— Ἐνα τέτοιο καράβι θὰ θελα νὰ κυβερνῶ, φωνάζει μὲ πάθος καὶ νὰ καίω ὅλα τὰ Τούρκικα καράβια πού θὰ εἶσκω στὸν δρόμο μου! Ναί, μιὰ μέρα θὰ ἀποκτήσω ἕνα δικό μου πολεμικό!

Μιὰ ἀστραπή φταρουγίζει στὸ μυαλό τοῦ Πέτρου.

Τὰ μάτια τῆς ἀνοίγουν διὰ πλατά.

Ἐπὶ τέλους ἔχει θυμηθῇ!

Ἡ καρδιά του πάει νὰ σπάσῃ ἀπὸ συγκίνησι.

Τὴν ἀρπάζει μὲ θερμὴ ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ὁ νονός σου, πού εἶπες πὼς εἶναι ἄρχοντας στὴ Μάνη... λέγεται Μούρτζινος; μουρμουροῖζει.

Τὸν κυττάζει μ' ἔκπληξι καὶ κουνάει τὸ κεφάλι τῆς καταφατικά.

— Κι' ἐσύ εἶσαι ἡ Λασκαρίνα, ἡ κόρη τοῦ Σταυριανοῦ Πινότζη, πού πέθανε φυλακισμένος ἀπὸ τοὺς Τούρκους! Κι' ἡ μάνα σου σὲ γέννησε μέσα στὴ φυλακή!

— Πού τὰ ξέρης ὅλ' αὐτά; ρωτᾷ τὸ κορίτσι: σαστισμένο. Πὼς γνωρίζεις τόσα πράγματα γιὰ μένα;

— Ἡ Μπουμπουλίνα!, ψελλίζει ὁ Πέτρος μ' ἕνα ρίγος ἱερῆς συγκινήσεως. Ἡ μεγαλύτερη ἡρώιδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως!

— Τί εἶπες;

Τὴν κυττάζει μαρμαρωμένως.

Πῶς νὰ τῆς ἐξηγήσῃ;

Τὶ νὰ τῆς πῇ;

— "Ἀκουσε, Λασκαρίνα!, τῆς λέει μόνο. Αὐτὸ ποὺ ποθεῖς θὰ γίνῃ! Νᾶσαι βέβαιη! Θὰ ἀποκτήσῃς τὸ δικό σου καράβι· καὶ θὰ γίνῃς φόβος καὶ τρόμος γιὰ τοὺς Τούρκους! Κι' ὄχι μόνο θὰ εὐτυχῆς νὰ ἰδῇς τὴν Ἑλλάδα ἐλεύθερη, μὰ θάχῃς βοηθήσῃ γιὰ τὴν ἐλευθερίᾳ της, περισσότερο ἀπὸ ὅποιοιδήποτε ἄλλοι γυναῖκα!

— Γυναίκα νὰ πῇς τὴ θεία σου!, φωνάζει ὁ Σάμ ἀγανακτισμένος. Τὶ ἔπαθες Πῆτ; τρελλάθηκες;

Τὸ Ἑλληνόπουλο στρέφει κατὰπληκτο καὶ βλέπει τὸν Σάμ Σάμσον νὰ στέκῃ πίσω του.

Κι' οἱ δύο τους εἶναι καθισμένοι πάνω στὸ «Βέλος»!

Τὸ δραματικὸ τους ταξίδι ἔχει τελειώσει σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο...

— Τὶ ἔπαθες, Πῆτ; ξαναρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Σάμ βλέποντας τὸ ὄψος του.

— Τίποτα... Τίποτα...

— Ἐσὺ ἔχεις χάσει τὸ χρώμα σου! Θέλεις τίποτα;

— "Ἄν ἔχῃς, Σάμ,... λίγο παγωμένο γάλα!

Ἡ μάτια τοῦ ξανθοῦ ἀγοριοῦ ἀστράφτουν.

— Γάλα ὁκάδες ἐδῶ πέρα ποὺ ἤρθαμε!, ξεφωνίζει καὶ πηδώντας ἀπὸ τὸ «Βέλος» τρέχει γιὰ νὰ πάῃ στὸ ἐπάνω πάτωμα ποὺ εἶναι τὸ σπῖτι τοῦ.

Καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε νὰ πετύχῃ, τρέχει κι' ἀνοίγει γρήγορα - γρήγορα μιὰ μεγάλη Ἄμερικανικὴ ἐγκυκλοπαίδεια.

Βρίσκει ἀμέσως αὐτὸ ποὺ θέλει καὶ τὰ μάτια του καρφώνονται πάνω στὴν φωτογραφία τῆς θρυλικῆς Μπουμπουλίνας Λασκαρίνας.

Εἶναι βέβαια σὲ πολὺ μεγαλύτερη ἡλικία στὴ φωτογραφία ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν παρμικρὴ ἀμφιβολία πὼς εἶναι αὐτή... Ἡ ὁμοιότης της εἶναι καταπληκτικὴ...

Πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἡ καρδιά του πάλαι ἀκόμα δυνατὰ ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

Πίνει μὲ πραγματικὴ ἀπόλαυση τὸ παγωμένο γάλα ποὺ τοῦ φέρνει ὁ Σάμ κι' ἐκείνος τὸν κυττάζει εὐχρισμένος.

— Νὰ δῇς ποὺ θὰ τὸ συνηθίσῃς κι' ἐσύ, Πῆτ!, φωνάζει θριαμβευτικὰ. Κι' ὕστερα θὰ παίρνουμε... τέσσερα παχούρια σὶς ἐκδρομές μας! "Ω! ...Πῆτ!

Τὰ μάτια του ἔχουν πέσει ξαφνικὰ στὴν ἀνοικτὴ ἐγκυκλοπαίδεια καὶ γουρλώνουν ὅσο δὲν γούρλωσαν ποτὲ ἄλλοτε.

— Τὶ εἶναι, Σάμ;

— Αὐτὴ ἐδῶ!, ψελλίζει ὁ Σάμ παραξενεμένος, δείχνοντας τὴ φωτογραφία τῆς Μπουμπουλίνας.

— "Ε... Τί; κίανει ἀθῶα ὁ Πέτρος.

— Κάπου τὴν ξέρω!

— "Ἰσως νὰ ἦταν συμμαθήτριά σου στὸ Γυμνάσιο, Σάμ!

— "Ω, Πήπ! "Ασε τις κο
ροΐδιες! Σοῦ λέω ἀλήθεια!..

Στὴ χώρα τῶν "Ινκας

ΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ μέρες
τὰ δυὸ παῖδιὰ τίς περινοῦν πο
λὺ ἀνήσυχα.

Ὁ νοῦς τους βρίσκειται συ
νεχῶς στὸν θησαυρὸ τοῦ Μου
φτῆ - πασοᾶ, ποῦ ἔπεσε μαζὶ
μὲ τὸ σιδερένιο κιβώτιό του
μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ πηγάδι,
στὴ μακρινὴ Κωνσταντινού-
πολι.

Εἶναι πάρα πολὺ δύσκολο
νὰ ὑπάρχη ἀκόμα, μὰ κι' ἂν
ὑπάρχη, εἶναι πολὺ δύσκολο
νὰ ξεκινήσουν γι' αὐτὸ τὸ τε-
ράστιο ταξίδι.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν χρόνον ποῦ
θα χρειαστοῦν, τοὺς εἶναι ἀ-
παραίτητα καὶ πολλὰ χρήμα-
τα γιὰ τὰ ἐξοδά τους καὶ δὲν
ἔχουν.

Δυστυχῶς τὸ «Βέλος» σ'
αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δὲν μπο-
ρεῖ νὰ τοὺς φανῇ χρήσιμο.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ ὑ-
πέροχη αὐτὴ μηχανὴ μπορεῖ
νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ ταξιδέ-
ψουν ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες
ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ πί-
σω τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐ-
τοὺς τοὺς ἴδιους.

Ἀναγκαστικὰ λοιπὸν τὸ
ταξίδι ἀναβάλλεται. Καὶ ἀ-
ναβάλλεται ἐπ' ἀόριστον, ἐνῶ
οἱ δυὸ φίλοι ἀρχίζουν νὰ μα-
ζεῦν τὶς οἰκονομίες τους,
ὥσπου νὰ συγκεντρώσουν τὰ
χρήματα ποῦ θα τοὺς εἶναι
τελείως ἀπαραίτητα, γι' αὐ-

τὴ τὴν παράτολμη ἐπιχείρη-
σι.

Κάθε ἀπόγευμα ποῦ συ-
ναντιῶνται στὸ κρυφὸ ἔργα-
στήριον τοῦ Πέτρου —γιατὶ
τὸ πρῶτὸ τὸ Ἑλληνόπουλο πα-
ρακολουθεῖ τὰ μαθήματά του
στὸ Πανεπιστήμιον καὶ λείπει
πάντα— βάζουνε στὸ «κοι-
νὸ σημείον» ὅ,τι ἔχει μαζέψῃ
ὁ καθένας καὶ τὰ μετροῦν καὶ
τὰ ξαναμετροῦν ἀλλὰ δυστυ-
χῶς ἡ περιουσία τους μεγα-
λώνει μὲ πάρα πολὺ ἀργὸ
ρυθμὸ.

Οἱ μέρες περνοῦν κι' αὐτοὶ
βρίσκονται ἀκόμα πολὺ μα-
κριὰ ἀπὸ τὴν πραγματοποίη-
σιν τοῦ ὀνείρου τους.

Καὶ ἂν ὁ Σάμ ἔχει τὸν...
«παγῶμένο ποταμὸ τοῦ γάλα-
κτος» ποῦ βρίσκεται στὸ ψυ-
γεῖο του κι' ἔτσι τὰ καταφέρ-
νει νὰ παρηγοριεῖται κάπως,
γιὰ τὴν καθυστέρησιν, ὁ Πέ-
τρος ὅμως εἶναι ἀπαρηγόρη-
τος καὶ ἡ ἀνησυχία του συνε-
χῶς μεγαλώνει.

Μεγαλώνει καὶ θεωρεῖει πο-
λὺ γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι ἡ μι-
κρὴ τους περιουσία.

Τὸ μυαλό του τρέχει συνε-
χῶς σ' ἐκείνους τοὺς κατα-
σκάπους, ποῦ παρὰ λίγο νὰ
τοὺς σκοτώσουν καὶ νὰ πά-
ρουν τὸ «Βέλος» στὴν κατοχὴ
τους.

Τί θα γίνῃ στ' ἀλήθεια ἂν
ξανάρθουν;

Προσπαθεῖ νὰ μὴ τὸ σκέ-
πτεται ἀλλὰ τὸ μυαλό του ἄ-
θελα ξαναγυρίζει ὅλο σ' αὐ-
τὴ τὴν ἰδέαν.

— Πήπ!, λέει ὁ Σάμ ἕνα
ἀπόγευμα, ποῦ βρίσκονται

πάλι κι' οί δυό τους στο μυστικό έργαστήριό.

— Τι τρέχει, Σάμ;

— Δεν νομίζεις πώς... Δηλαδή θέλω να πώ... Παρασκουριόσασαμε να καθώμαστε καί να... λιθανίζουμε αυτό το μηχανήμα! Τι θάλεγες γι'α καίνα καινούργιο ταξιδάκι;

— Χμ... κάνει το Έλληνόπουλο πικρά. "Αν καθώμαστε συνεχώς εδώ πέρα, δεν είναι έπειδή δεν μ' άρεσει ή ιδέα ενός καινούργιου ταξιδιού, Σάμ, μιά προτιμώ να μένω καί να φυλάω το «Βέλος»... Δεν ξέρω τί μπορεί να συμβή... Πρέπει νάμαστε πάρα πολύ προσεκτικοί... 'Η μηχανή αυτή δεν έχει προορισμό

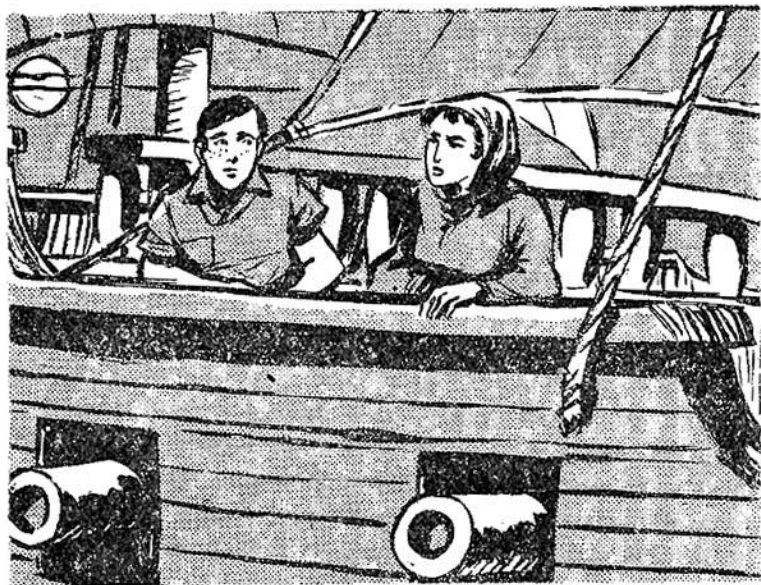
την άναψυχή δυό παιδιών...

— "Ω! Μόνο ένα ταξιδάκι; έννοούσα, Πήτ!, φωνάζει το ξαιθό αγόρι. "Ένα πολύ μικρούτσικο ταξιδάκι! Νά πάμε κάπου γιά δυό ώρες το πολύ... "Η έστω καί γιά μιά! Βλέπεις... Είμαι τόσο μεγάλη ή Παγκόσμια 'Ιστορία! Θυμώσαι πόσες σελίδες έχει, Πήτ; Πότε θά προλάβωμε να τη γνωρίσωμε άμα καθώμαστε;

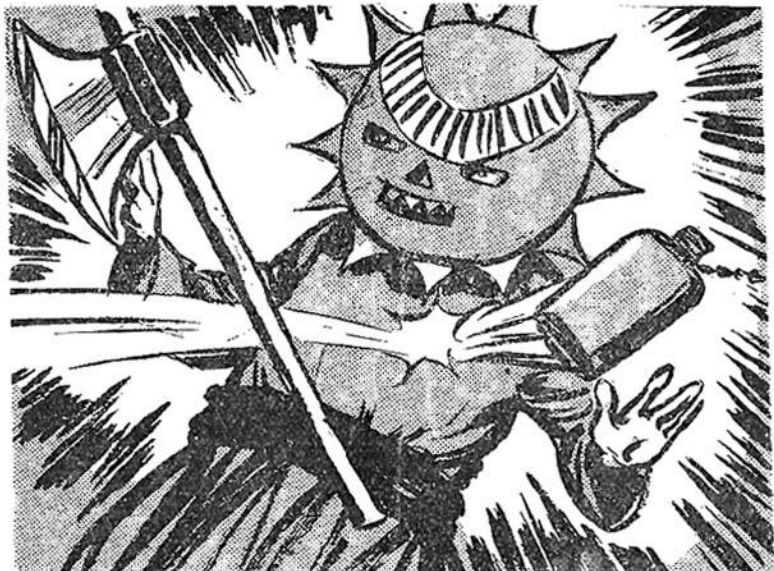
— Ο Πέτρος χαιμογελάει.

— Θέλεις να γνωρίσης ολόκληρη την Παγκόσμια 'Ιστορία, Σάμ, ταξιδεύοντας με το «Βέλος»; ρωτάει.

— Ναί!, Πήτ! Το καταλαβαίνω πώς αυτό που γυρεύω

‘Η Μπουμπουλίνα!, ψελλίζει με ιερό ρίγος συγκινήσεως

Τὸ βαρὺ παγοῦρι, βρίσκει τὸν δῆμιο κατάστηθα

εἶναι παράλογος κι' ὅμως ἔτσι θάθελα!

Τὸ Ἑλληνόπουλο κυττάζει τὸν φίλο του με μάλιστα πού λάμπουν.

— Δὲν ζητᾶς πολλά!, τοῦ λέει. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θάθελα. Θάθελα κάθε μέρα πού περνάει, νὰ κάνω κι' ἀπὸ ἓνα ταξίδι στὸ Παρελθόν!... Ἡ εὐκαιρία πού ἔχουμε στὰ χέρια μας εἶναι μοναδική καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πάη χαμένη... Θάθελα νὰ γυρίσω σ' ὅλεν τὸν Κόσμο καὶ σ' ὅλους τοὺς Αἰῶνες!... Νὰ μποροῦσα μέσα στὴ μικρή μου ζωὴ, νὰ γνωρίσω ὅλα ἐκεῖνα πού ἔζησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού ἦρθαν κι' ἔφυγαν ἀνάμε-

σα στὶς χιλιετηρίδες, πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτη μας!...

— Ἐμπρὸς λοιπόν, Πήτ! Αὐτὸ δὲν θὰ γίνη ποτέ, ἂν καθώμαστε καὶ παραφυλάμε πότε θάρθουν οἱ κατόψκοποι σου!

Ὁ Πάτρος χαμογελάει.

— Ἐντάξει, Σάμ!, ἀποκρίνεται. Πές μου λοιπόν, πού θέλεις νὰ πάμε αὐτὴ τὴ φορὰ κι' ἐγὼ θὰ ἐτοιμάσω τὸ καινούργιο μας ταξίδι!... Μά.. θάναν μόνο γιὰ λίγο! Νάμαστε ἐξηγημένοι!

— ὦ, ναι, Πήτ! Μόνο γιὰ μιὰ ὥριτσα!

— Πολύ καλά. Πές μου πού ἔχεις ἐπιθυμία νὰ πᾶς.

‘Ο Σάμ διασπάξει.

Γιὰ νὰ βρῇ τὸ θάρρος νὰ μιλήσῃ, κατεβάζει μονορουφί καὶ μιὰ μπουκάλια γάλα.

“Υστερα πλαταγίζει εὐχαριστημένος τὰ χεῖλια του καὶ λέει:

— Ξέρεις τί, Πήτ; “Ἦθελα νὰ γνωρίσω τοὺς “Ινκας!

— Τοὺς “Ινκας; Τοὺς παλαιοὺς Ἰνδιάνους;

— Ναί, λέει ὁ Σάμ ζωντρά. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πρῶτοι Ἀμερικάνοι πού ἔζησαν πάνω στὴν ἡπειρὸ μας, Πήτ! Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι κατ’ εὐθείαν πρόγονοί μας, μὰ ἐγὼ τοὺς νοιώθω σὰν νάναι στ’ ἀλήθεια ἀφροῦ εἶναι οἱ πρῶτοι πού κατοίκησαν αὐτὰ τὰ μέρη πού πατάμε ἐμεῖς σήμερα... “Υστερα... “Υστερα εἶναι κι’ ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι...

‘Ο Πέτρος τὸν κυττάζει παραινενόμενος.

— Ποιό κοριτσάκι; ρωτᾷ ἐκπληκτός.

— ‘Ἡ μικρὴ “Ινκα, Πήτ! Τὴν ξάχασες; (*) Μόνος σου μοῦ ἐπανελάβες τὰ λόγια τοῦ βασιλιά τῶν Ἀτλάντων, πὼς ἡ φυλὴ τους ἀλόκληρη θάπαιρνε τ’ ὄνομά της! Κι’ ἔτσι κι’ ἐγίνε!... Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν... ἀγελαῖδα, πού κυνηγοῦσα μέσα στὸν σεσημό, Πήτ; “Αν δὲν τὸ εἶχα κάνει δὲν θὰ εἴχαμε βρῇ τὴν “Ινκα καὶ ἴσως σήμερα... Νά: “Ισως νὰ μὴν ὑπῆρχαν οἱ παλιοὶ αὐτοὶ Ἀμερικάνοι! “Ισως γι’ αὐτὸ καὶ νὰ λατρεύ-

ανε καὶ τίς... ἀγελάδες σὰν θεότητες καὶ νὰ τίς κάνανε κι’ ἀγῶνισμα! Ἀποκλείεται, Πήτ;

— Δὲν ἀποκλείεται καθόλου, Σάμ!, ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο κρατώντας μὲ δυσκολία τὴ σοβαρότητά του. Λοιπόν, θὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τοὺς “Ινκας! “Ἀς ἐτοιμαστοῦμε!

Κι’ ἀλήθεια χωρὶς καθυστέρησι, ὁ Πέτρος κάνει ὅλες τίς ἐτοιμασίες πού εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ ἓνα τέτοιο ταξίδι.

Οἱ χάρτες καὶ οἱ ἐγκυκλοπαίδειες μπαίνουν σ’ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀγόρι κρατᾷ ἀπαραίτητες σημειώσεις γιὰ τίς χρονολογίες καὶ γιὰ τὸν τόπο πού πρέπει νὰ πᾶνε.

— Θὰ ταξιδεύουμε λοιπὸν στὸ Ἰπερό, ἀναγγέλει ὕστερα ἀπὸ τίς πρῶτες του αὐτὲς μελέτες.

— Τ’ ἦταν ἐκεῖ πέρα, Πήτ;

— Ἐκεῖ ἦταν τὸ κύριο κράτος τῶν “Ινκας.

— Καὶ ποιὰ χρονολογία θὰ πᾶμε;

— Ἡ μεγαλύτερή τους ἀκμή, ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο, ἦταν ἀνάμεσα στὸ χίλια εἰκοσιένα καὶ στὸ χίλια πεντακάτω τριανταδύο...

— Τί ἔγινε στὸ χίλια πεντακάτω τριανταδύο καὶ σταμάτησε τόσο ἀπτόμομα ἡ ἀκμή τους; ρωτᾷ ὁ Σάμ περίεργος.

— Ἐφτασαν οἱ Ἰσπανοὶ κατακτητὲς στὴν Ἀμερικὴ καὶ μέσα σὲ λίγο διάστημα ἐξολόθρευσαν τοὺς παλιούς κατοίκους της.

(*) Δάβατε τὸ τεῦχος 3: «Περὶπέτεια στὸ 1000 π. Χ.».

— Ήραϊα... Λοιπόν... πᾶ-
με νὰ δοῦμε τὸν τελευταῖο
αὐτοκράτορα τούς, Πήτ, πού
ἦταν — ἂν θυμάμαι καλά καὶ
τὸ μυαλό μου δὲν ἔχει γίνει...
γιαούρτι ἀπὸ τὸ πολὺ γάλα
— κάποιος Μάνκο "Ινκας; Κι'
ἔτσι μπορούμε νὰ δοῦμε κι'
αὐτὸν καὶ μαζί καὶ τὸν "Ισπα
νὸ κατακτητὴ Πιζάρρο, πού
νίκησε τοὺς ἀρχαίους αὐτοὺς
Ἰνδιάνους καὶ κατέλαβε τὴν
Ἀμερική!

Ὁ Πέτρος χαμογελάει:

— Τίποτ' ἄλλο δὲν θέλεις
νὰ δῆς, Σάμ; Σὲ μιὰ ὥρα
πού θὰ βρεθοῦμε στὸ Περού
τοῦ 1532, θέλεις νὰ δῆς καὶ
τὸν αὐτοκράτορα τῶν "Ινκας
καὶ τὸν "Ισπανὸ κατακτητὴ;

— Καὶ ἂν δὲν δοῦμε αὐ-
τούς, τί θὰ δοῦμε;

— Θὰ... δοῦμε!, ἀποκρίνε-
ται ὁ Πέτρος εὐθυμα. Αὐτὸ
θὰ τὸ κανονίσῃ ἡ τύχη, Σάμ!
Ποτὲ ὡς τώρα δὲν μᾶς ἄφησε
παραπονεμένους, ψέματα;

— Χι! ἀπαντᾷ τὸ ξανθὸ
ἀγόρι. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς
...ὄχι, Πήτ μά... Ἀς μὴν τῆς
διίνομε καὶ πάρα πολὺ ἀέρα
τῆς κυρὰ - Τύχης! καὶ νομί-
ζει πῶς εἶναι μόνο αὐτὴ καὶ
ἄλλη καμμιὰ!

— Ἐντάξει, Σάμ! Γι' αὐ-
τὸ κι' ἐμεῖς θὰ κανονίσωμε
μόνοι μας τὴν ὥρα τοῦ ταξι-
διοῦ μας. Πότε θέλεις νὰ φτά-
σωμε ἐκεῖ πέρα; Πρῶτῃ ἢ βρά-
δυ;

Τὸ Ἀμερικανόπουλο ἀδειά-
ζει μιὰ μπουκάλια γάλα μονο-
ρούφι, γὰ νὰ σκεφθῇ καλύτε-
ρα καὶ ὕστερα λέει μὲ στόμ-
φο:

— Πρῶτῃ, Πήτ! Πρῶτῃ μὲ
τὴν Ἀνατολὴ τοῦ Ἠλίου! Ἐ-
κείνη τὴν ὥρα δὲν ἔκαναν οἱ
ἱερεῖς τοὺς τῖς θυσίες τοῦ αἱ-
ματος;

Ὁ Πέτρος τὸν κυττάζει μὲ
γυρλωμέναι μούτια.

— Πῶς σοῦ ἤρθε αὐτό,
Σάμ; ρωτᾷ παραξενεμένος.
Δὲν ἤξερα πῶς ἔχεις τόσο αἰ-
μοβόρα ἐνστικτα!

— Ἐ, παιδί μου, ἀποκρί-
νεται ἐκεῖνος, νὰ πᾶμε στοὺς
"Ινκας, νὰ ἰδοῦμε καὶ κάτι
πού ν' ἀξίξῃ τὸν κόπο! Τί
νὰ ἰδοῦμε; Κυρίες Ἰνδιάνες μὲ
...τουαλέττες, νὰ χορεύουν μέ-
σαι σὲ κανένα σαλόνι ἢ γύρω
ἀπὸ καμμιὰ φωτιά, γεμάτες
πολύχρωμα φτερά καὶ μπο-
γιές στὰ μούτρα; Αὐτὰ ὅλα
ἔχω βαρεθῇ νὰ τὰ βλέπω καὶ
στὸ σινεμά!

Ὁ Πέτρος ἀνασηκώνει
τοὺς ὤμους.

— Πολὺ καλά, λέει. Ἀ-
φοῦ θέλεις πρῶτῃ... πρῶτῃ! Μὲ
τὴν Ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Μό-
νο πού αὐτὸ θάχῃ καὶ μιὰ μι-
κρὴ καθυστέρησι παραπάνω.
Πρέπει νὰ βροῦμε, τί ὥρα ἀ-
νατέλει ὁ ἥλιος στὸ Περού,
τὴν ἡμερομηνία τοῦ καλοκαι-
ριοῦ, πού ἔχω ρυθμίσει πάνω
στὸ «Βέλος».

Φυσικὰ δὲν πρόκειται γιὰ
καμμιὰ μεγάλη καθυστέρησι.

Τὸ Ἑλληνόπουλο τακτο-
ποιεῖ πᾶς τῖς τελευταῖες λε-
πτομέρειες.

Σημειώνει μὲ ἀκριβεία τὸ
μέρος πού θὰ βρεθοῦν, γιὰ νὰ
εἶναι μέσα στὴν πρωτεύουσα
τῶν "Ινκας.

Ὑστερὰ κάθονται κι' οἱ

δυο πάνω στην υπέροχη μηχανή, που ταξιδεύει στον Χρόνο.

Τὸ χέρι τοῦ Ἑλληνόπουλου πατάει τὸν τελευταῖο μοχλό.

Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα οἱ αἰῶνες κιλῶνε στὸ πλάι τους μετὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς, ἐντελῶς ἀθάρτυχα, σὰν ὄνειρο...

Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τοὺς τρυγρίζουν τὰ σικωπηλὰ οὐράνια τόξα ποὺ τοὺς θαμπώνουν...

Ἡ θυσία
τοῦ αἵματος

ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ξαφνικὰ ἔξω ἀπὸ ἓναν παϊνύηλο τοῖχο.

Τάσο κοντά του, ποὺ ὅσο κι' ἂν ὑψώνουν τὸ κεφάλι, δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν σὲ τί κτίριο ἀκριβῶς ἀνήκει.

Εἶναι καμωμένος ἀπὸ χοντρή πέτρα, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ φρούριο.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ὅμως, πῶς τους, ἀπλώνεται: μιὰ ἀτέλειωτη κοιλάδα, μὲ μαγευτικὴ ὠμορφιά.

Ἐχει ψηλὰ φουντωτὰ δέντρα, ἓνα μεγάλο πεντακάθαρὸ ποτάμι. ποὺ κυλάει πρὸς τὸν Νότο καὶ ἀγροὺς καλλιεργημένους σὲ τέλεια γεωμετρικὰ σχήματα ὡς πέρα, ποὺ χάνεται τὸ μάτι, πῶς τεχνικὰ δουλεμένους, θὰ μπορούσες νὰ πῆς, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τοὺς σημερινούς.

Ἡ μέρα εἶναι γλυκειά.

Ὁ οὐρανὸς πάνω ἀπὸ τὰ

κεφάλια τοὺς ὀλογάλανός.

Γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ δυὸ παῖδια ξεχνοῦν τελείως τὸν τοῖχο ἐκεῖνον, ποὺ βρίσκονται στὴ βάση του.

Ἀπομένουν ἔκθαμβοι νὰ κυττάζουν τὴν υπέροχη αὐτὴ εἰκόνα τῆς ὠμορφιάς καὶ τῆς εἰρήνης...

— Αὐτὰ ἔναι ταξίδια, Πήτ, φωνάζει ὁ Σάμ ἐνθουσιασμένος, μὲ γουρλωμένα ὅπως πάντα τὰ ὀλοστρόγγυλα ματάκια του. Αὐτὸ ἔναι μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις κι' ὅχι τὸ ἄλλο ποὺ θέλεις νὰ κάνουμε στὴν Κωνσταντινούπολι!

Κουνάει τὸ κεφάλι του νευριασμένος καὶ συνεχίζει:

— Καὶ νὰ δώσωμε κι' ἓναν περιδρομὸ λεφτά! Ἐδῶ τουλάχιστον ἔχομε καί... «ἐλευθερία»!

Ὁ Πάτρος χαμογελάει.

Κι' ἐκεῖνον τὰ μάτια δὲν χορταίνου νὰ κυττάζουν τὴν υπέροχη ὠμορφιά τοῦ τοπίου.

— Ξέρεις τὸν λόγο ποὺ πρέπει νὰ πᾶμε στὴν Κωνσταντινούπολι, Σάμ, τοῦ λέει. Δὲν θὰ ταξίδεψα ποτέ μου διαφορετικὰ, σὲ κανένα μέρος καὶ μὲ κανένα ἄλλο μεταφορικὸ μέσον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Βέλος»... Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητο νὰ τὸ κρύψωμε καλύτερα, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μπορούμε νὰ κάνωμε τέτοια ταξίδια στὸ μέλλον...

— Ὁχι τό... Παιρθεῖν, Πήτ;

Τὸ Ἑλληνόπουλο χαμογελάει μὲ τὸ καλαμπούρι τοῦ φίλου του, ἀλλὰ ἐκεῖνος ξαναλέει πεισματάρικα:

— Σικέφθηκες, Πήτ, νὰ δώσωμε ὅλα τὰ πολὺ ὠραῖα μας λεφτά, πού θὰ τάχωμε μαζέψει μὲ ἰδρώτα καὶ αἷμα καὶ νὰ πάμε ἐκεῖ πέρα, νὰ βροῦμε μονάχα ἓνα ξεροπήγαδο, μὲ πέτρες στὸν πάτο καὶ τίποτ' ἄλλο;

Ἐκεῖνος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους.

— Κι' αὐτὸ εἶναι μέσα στὸ σκεῖο! ἀποκρίνεται. Ἄν τὸ πηγὰδι ἔχει ξεραθῇ, σίγουρα κάποιοι θά'χῃ βρῇ τὸν θησαυρό... Μόνο στὴν περίπτωσι πού θά'χῃ ἀκόμα νερὸ ἢ ἂν ἔχῃ γκρεμιστῇ τίποτα ἐκεῖ μέσα ἢ ἂν χτίσθηκε κανένα σπίτι στὸ ἴδιο μέρος, ὑπάρχει πιθανότης νὰ μὴ ἀνακαλυφθῇ τὸ κιβώτιό μας...

Καὶ τὸ ἀγῶρι ἀνατινάσσεται ξαφνικά, σὰν νὰ ξυπνᾷ ἀπὸ κάποιο ὄνειρο.

— Ἀλλὰ τώρα βρισκόμαστε στὸ Περού! Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πού βλέπεis μικροὺς σὰν μυρμηγκία, νὰ κινιῶνται ἐκεῖ κάτω, στὰ χωράφια, εἶναι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἀμερικῆς! — ἢ τουλάχιστον οἱ ἀπόγονοί τους... Εἶναι οἱ θρυλικοὶ "Ἰνκας"... Θὰ σὲ συγκινή περισσότερο αὐτὸ ἔσένα πού εἶσαι Ἀμερικάνος, ἔ Σάμ;

— Δὲν ξέρω πόσο σὲ συγκινεῖ ἔσένα γιὰ νὰ σοὺ πῶ!, ἀπαντᾷ τὸ Ἀμερικανόπουλο.

Καὶ μονομιᾶς τραβάει τὸ παγοῦρι του μὲ τὸ γάλα καὶ κὸ φέρνει στὸ στόμα.

Πίνει δυὸ γερὲς γουλιὲς καὶ ξαναλέει;

— Μὲ συγκινεῖ, ἀλλὰ δὲν ἤρθα ἐδῶ πέρα, γιὰ νὰ ἰδῶ μυρμηγκία, Πήτ! Θέλω νὰ ἰδῶ κι' ἀπὸ κοντά, μερικoὺς ἀπὸ δαύτους!

— Ἄς κάνωμε λοιπὸν γρήγορα, γιαιτὶ ἡ ὥρα περνᾷ, ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο γυρίζοντας τὸ βλέμμα του ὀλόγυρα.

— Τί ψάχνεις νὰ βρῇς; τὸν ρωτᾷ ὁ Σάμ, πού παρατηρεῖ πῶς ὁ φίλος του φαίνεται πραγματικά, σὰν κάτι νὰ ψάχνῃ. Κανένα μικρὸ πραγματάκι;

— Τὴν... πρωτεύουσα τῶν "Ἰνκας!

— Τί πράγμα;

— Τὴν πρωτεύουσα τῶν "Ἰνκας, Σάμ! Τὴν πολιτεία πού σημαδεύσαμε στὸν χάρτη γιὰ νὰ βρεθοῦμε σ' αὐτήν, ὅταν ἀνεβήκαμε στὸ «Βέλος». Βλέπεis ἐσὺ καμμιά πολιτεία πουθενά, ἔξω ἀπὸ τὰ χωράφια, τὰ δέντρα καὶ τὸ ποτάμι;

— Ὁχι, δὲν βλέπω!, κἀνει ὁ Σάμ πού ἔχει χαζέψει, γιαιτὶ μέσα στὴ χαρὰ του γιὰ τὴν ὡμορφιὰ τοῦ τοπίου, εἶχε ξεχάσει ἐντελὸς αὐτὴ τὴ... μὴ κρῇ λεπτομέρεια...

Κυττάζει λοιπὸν κι' αὐτοὺς ὀλόγυρα, ὅπως κι' ὁ Πέτρος καὶ ξαφνικά... τρακέρνει ἡ μύτη του πάνω στὸν πέτρινο τοῖχο.

— Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ δὴ πῶσω, Πήτ!, φωνάζει.

— Τί νά'ναι ἀπὸ κεῖ πῶσω;

— Ἡ πολιτεία πού γυρεύεις! Αὐτὴ ἐδῶ ἡ μάντρα, μᾶς

κόβει τὸν μισὸ κόσμὸ ἀπὸ τὰ μάτια μας!

— Ἐχεις δίκιο!, παραδέχεται τὸ Ἑλληνόπουλο παρανεμένο πού δὲν εἶχε σκεφθῇ κι' αὐτὸς ἓνα τόσο ἀπλούστατο πράγμα. Πάμε λοιπὸν ἓνα γύρο, νὰ ἰδοῦμε...

Προχωροῦν κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου.

Στὸ τέλος τοῦ συναντοῦν κατὰ σκαλοπάτια, πέτρινα ἐπίσης.

Τὰ κατεβαίνουν.

Στρίβουν τὴ γωνία πού βρίσκουν μπροστὰ τους καὶ ὁ τοίχος συνεχίζεται ἔτσι ὁ-λάϊσιος καὶ ψηλὸς κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά.

Τώρα ὅμως τὰ δυὸ ἀγόρια βλέπουν πραγματικὰ τὰ σπίτια τῆς μεγάλης πολιτείας τῶν Ἰνκας, ν' ἀπλώνονται ἀπ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι, στὸν κόμπο.

— Τ' εἶμ' ἐγώ!, λέει ὁ Σάμ θαυμάζοντας τὸν ἑαυτοῦ. Κάνω γιὰ ἐξερευνητής! Μπράβο μου! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα! Σὲ κερνάω φίλε μου, Σάμ, μιὰ γερὴ γουλιά...

Καὶ τὸ χέρι τοῦ κατευθύνεται πρὸς τὸ παγοῦρι του, καθὼς μιλάει ἔτσι ἀλλὰ ὁ Πέτρος τοῦ τὸ ἀρπάζει τὴν ἴδια στιγμή.

— Σσστ!, κάνει.

— Τί τρέχει; ρωτᾷ τὸ Ἀμερικανόπουλο ἀνήσυχτα.

— Μιὰ πόρτα!

— Ἐ καὶ κακὸ εἶναι; Νὰ μὴ δάξανε πόρτα οἱ ἄνθρωποι στὸ σπίτι τους;

— Ἀπὸ μέσα ἀκούγονται

παραξένες φωνές μὲ βαθὺ ἀνατίλαλο... Φαντάζομαι πὼς θά-ναϊ κανέναν νάος...

— Μπράβο!, κάνει μὲ μεγαλύτερο θαυμασμὸ τώρα ὁ Σάμ. Πού τὰ ἀκουσες ὅλ' αὐτά; Ἐγὼ δὲν ἀκούω ποτέ παρὰ μονάχα τὴν ἴδια φωνή πού μοῦ τριβελίζει τὸ μυαλό ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὥς τὸ βράδι καὶ μοῦ λέει: «Πῆς γάλα, Σάμ! Πῆς κι' ἄλλο γάλα!

Ἀλλὰ ἡ μιλιὰ του κόβεται στὸ λαρύγγι, ὅπως καὶ ὅλο του τὸ κέφι, μέσα σὲ μιὰ στιγμή.

Μιὰ ταυτόχρονη πνιχτὴ κραυγὴ φρίκης διαφαίνεται ἀπὸ τὰ χεῖλια τους, καθὼς σκύβουν κι' οἱ δυὸ νὰ κυττάξουν μέσα ἀπὸ κεινὴ τὴν πόρτα πού εἶναι ἀνοιχτή.

Τὸ θέαμα πού βλέπουν εἶναι στ' ἀλήθειαν ἀνατριχιαστικό.

Ἀπέναντί τους, πάνω σ' ἓνα βάθρο πού τὸ λούζουν πορτοκαλλῖ οἱ πρῶτες πλαγιαστές ἀκτίνες τοῦ ἡλίου πού ἀνατέλει, εἶναι δεμένη χειροπόδαρα καὶ γονατισμένη μιὰ νεαρὴ κοπέλλα μὲ μακρὰ μαλλιά.

Ἀπὸ πάνω της στέκει ὄρθιος ἓνας ἀπαίσσιος ἱερέας Ἰνκα, πού φοράει στὸ κεφάλι μιὰ τρομακτικὴ μάσκα πού παριστάνει τὸν ἥλιο μὲ τίς ἀκτίνες του καὶ στὸ χέρι τοῦ κρατᾷ ἓναν φοβερὸ πέλεκυ.

Τὴ στιγμή ἀκριβῶς αὐτὴ τὸν ὑψώνει ἀργὰ καὶ ἐπίσημα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς κοπέλλας, πού οὔτε κλαίει οὔτε

φωνάζει, μόνο το κορμάκι της τρέμει ολόκληρο πάνω στο τραγικό βάθρο.

Και πίσω από κείνον τον ιερέα, στέκουν κι' άλλοι πολλοί συνάδελφοί του, που παρακολουθούν άσυγκίνητοι, με τὰ χέρια σταυρωμένα στο στήθος, την απάνθρωπη έκτέλεσι.

Σ' ένα δευτερόλεπτο όλα θάχουν τελειώσει.

Τὰ δυο αγόρια δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν για νὰ ἐμποδίσουν αὐτὸ τὸ φρικκιστικό ἔγκλημα.

Κι' ὁ Σάμ με τρομερὸ θυμὸ, τραβάει τὸ ἑνα παγοῦρι μετὸ γάλα ἀπὸ τὴ μέση του

καὶ τὸ σφεντονίζει με ὅλη του τὴ δύναμι καταπάνω στὸν ἀπαίσιο δῆμιο, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ κατεβάσῃ τὸν βαρὺ πέλεκυ.

Τὸ παγοῦρι τὸν βρίσκει κατὰσθη καὶ μπορεῖ βέβαια νὰ μὴν τοῦ προκαλεῖ κανένα τραῦμα, ἀφοῦ εἶναι ἀπὸ μαλακή, πλαστική οὐσία ἀλλὰ μετὸ βάρος του τὸν τινάζει πρὶς καὶ τὸν πετάει ἀνάσκελα, ἐνῶ ὁ φοβερός πέλεκυσ τοῦ φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τινάζεται πρὸς τὸ μέρος τῶν ὑπολοίπων, ποὺ χοροπηδᾶνε τρομαγμένοι για νὰ ἀποφύγουν νὰ πέσῃ ἀπάνω τους...

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

Προσοχή

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» σᾶς καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι:

- 1) «Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΤΡΙΤΗΝ.
- 2) «ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΠΕΜΠΤΗΝ.
- 3) «Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.
- 4) Καὶ τέλος ἡ ἀνατύπωσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άρ. τεύχους 6 — Δραχ. 2
Γραφεία: Όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς) Τηλ. 28-983

Δημοσιογραφικός Διευτής: Σ. Άνθεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Διευτής Γ. Γεωργιάδης, Σφυγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Τατασώνων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:
Έτησία δραχ. 100
Έξάμηνος » 55

Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία Δολλάρια 4
Έξάμηνος » 2

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Η ΚΙΡΚΗ, Ο ΣΑΜ... ΚΑΙ ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ!

Τò πιό πλούσιο σέ δράσι καί περιπέτειες τεύχος ταύ
«ΙΠΤΑΜΕΝΟΥ ΒΕΛΟΥΣ» άπ' όλα όσα έχετε διαβάσει
ώς σήμερα.

Οι δυό χρονοναύτες μας, άφου αντιμετώπιζουν τόν πιό
φρικτό κίνδυνο θανάτου άπό τούς ινδιάνους Άλκας, βρί-
σκονται στό μυθικό νησί τής μάγισσας Κίρκης!

Η ΚΙΡΚΗ, Ο ΣΑΜ... ΚΑΙ ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ!

Άντιμέτωποι μέ τή σατανική μάγισσα!
Ό περιπλανώμενος Όδυσσεύς, ό δοξασμένος βασι-
λιάς τής Ιθάκης!

Καί ό Σάμ... γουρουνάκι!

Δρῶσι, άγωνία, μυστήριο καί γέλιο μέ τό... τσουβάλι!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

